

**DIME
NOVELL**

WESTERN

14

PARIU CU MOARTEA
de Wilfried Dorn

WILFRIED DORN

PARIU CU MOARTEA

Traducere: ISTRATE PETRU

Editura MARIST – Baia Mare MARAMUREȘ
Apărut în 2015

Capitolul I

SILVER CITY

Nu am fost cel mai inspirat atunci când am intrat în magazinul cu nume pompos General Store, un fel de băcănie cu profil universal din orașelul de graniță Silver City. Voiam să-mi târguiesc mai multe lucruri trebuincioase, printre care o curea nouă pentru pantalonii mei, care se rupsesse, o pungă de tabac, niște muniție pentru pistolul meu Colt Peacemaker Python și alte câteva lucruri cărora le dusesem dorul atâta vreme cât tridisem ca un catâr în mina aceea de argint, acum părăsită, din munți. Dacă e să spun tot adevărul poate că nici nu intram dacă n-aș fi văzut o cucoană arătoasă care ieșise în curte să petreacă niște mușterii întârziați, probabil o familie de rancheri încărcăți cu de toate.

Ce vreți, după mai mult de 6 luni de reclusiune, un bărbat voinic ca mine care încă nu împlinise nici 26 de ani, mai alte și alte dorințe decât să tragă tutun, să se îmbete și să-și umple pânțele, cu o porție dublă de *steak*, și nelipsita *apple-pie*, plăcinta cu mere. Oh, măiculiță Doamne, după o jumătate de an în care trăisem ca un pustnic, rivalizând din acest punct de vedere cu însuși Ioan Botezătorul, iată că un Michiduță al simțurilor începuse să dea târcoale, trupului meu păcătos. Căci spre deosebire de acel sfânt care alesese calea pustietății din alte motive, al meu era cât se poate de prozaic. O făcusem pentru pozele cu unchiul Sam pe ele, și fusesem răsplătit. Aveam ceva mai mult de 700 de dolari în brâul cu care mă încinsesem sub cămașă, o sumă

frumușică pe vremea aceea, imediat după războiul civil. Un cowboy trebuia să trudească pentru banii ăștia vreme de doi ani și să economisească fiecare dolar blestemat, adică fără să mănânce, să se îmbrace sau să-și permită la sfârșit de săptămână o beție pe cinste într-unul din *saloon*-urile orașului. Ori eu o făcusem în 6 luni, muncind ca un apucat într-una din grotele munților, fără a-mi permite decât răgazul orelor necesare odihnei.

Că acum mă consideram îndreptățit să-mi iau porția mea din toate viciile și plăcerile pe care ți le poate oferi un orașel deschis, de graniță, era la mintea omului.

Făcusem doar întreg războiul civil, înrolat de la 18 ani în slujba Confederației, și în calitate de învins noua uniune a statelor americane nu mă răsplătise cu nimic. Am lucrat o vreme la ferma tatălui meu, azi ruinată, apoi cowboy și șef de echipă. Niciodată nu am reușit să strâng mai mult decât pentru traiul zilnic și mereu la sfârșit de săptămână după obișnuitul popas în oraș mă trezeam din nou lefter. Nu e de mirare că până la urmă m-am hotărât. Am plecat și m-am angajat la mina aceea de argint, care în cele din urmă fusese abandonată. Nu pentru că n-ar mai fi existat metal în puțurile pământului ci pentru că proprietarul un anumit Barney McKay, fusese jefuit și nu mai avusese bani cu care să-și plătească muncitorii.

Eu mă numărasem printre cei norocoși care apucaseră să fie plătiți dar multora le mersese mult mai rău. Aproape tot atât de rău ca și lui Barney McKay care văzându-se deposedat de toate bunurile sale și somat de creditorii bancari, cu plata restanțelor a preferat să-și zboare creierii. O rezolvare facilă pentru bietul om, dar un drum lung și chinuitor pentru alții care-și pierduseră perioade din viață trudind pentru niște bandiți ordinari, care cu siguranță își luaseră tălpășița în Mexic, unde vor duce o viață de nababi pentru o vreme. Așadar mă consideram unul dintre puținii norocoși și încrezându-mă în steaua mea, pofteam la toate.

Zis și făcut!

Mi-am priponit mârtoaga de un pârleaz, care de bine de rău mă adusese din munți până aici în vale. Avea nevoie de potcoave noi pentru copitele sale așa cum gâtlejul meu avea nevoie să fie uns, cu câteva duște bune de whisky ca să funcționeze. Dar îmi propusesem să vizitez *saloon*-ul ceva mai târziu. Nu de alta dar amețit așa cum anticipasem că voi fi la sfârșitul popasului meu în local nu aș mai fi fost în stare să-mi fac cumpărăturile. Am intrat prin urmare în magazin, și am pus ochii pe tot ce doream, dar mai ales, cum vă spuneam mi-am pironit privirea pe cucoana trupeșă dar nu lipsită de nurii care mă servea. Poate că băgase de seamă că aveam mai mult de cei câțiva dolari, pe care-i lăsasem pe tejghea, în brâul acela dolofan cu care eram încins, poate și din alte motive, cucoanei păru să-i convină atenția mea.

Mă privea cu coada ochiului, și se întorcea mereu înspre mine să mă întrebe

de una și de alta în vreme ce mai servea sporadic și alți clienți. Acum ce pot să spun, poate că și mândria mea nesăbuită de mascul m-a atras în această capcană. Deși hainele mele erau numai zdrențe și aș fi avut nevoie urgentă de baie și frizer, nu eram totuși un *hombre* de pripas. Eram un găligan de peste 6 picioare cu un trup bine proporționat, pârlit bine de soarele sudului. Acum însă pielea mea era ceva mai deschisă la culoare decât pe vremea când lucrasem la fermă.

Cu toate astea aș fi putut trece drept un metis dacă nu un indian sadea, ca înfățișare, dacă ochii mei albaștri moștenire de la răposata mea mamă nu mi-ar fi trădat, adevărata obârșie. De altfel în armată, nu știu dacă după chip sau alte îndeletniciri eram poreclit de prieteni sau dușmani cu apelativul de „indianul”. Mă rog și după mobilizare mă bucurasem de popularitate mai cu seamă printre văduvele de război, ceea ce avu darul unui tip de seama mea să-i crească considerabil respectul de sine. Numai că atenția cu care mă gratula doamna din spatele tejghelei păru să-i displacă unui anumit *hombre* care stătea ceva mai departe, neslăbind-o din ochii săi focoși pe năbădăioasa cucoană. Aceasta era prea supărată pe moment dintr-un motiv sau altul pe adulatorul din spate întrucât îi răspundea monosilabic, ba la un moment dat îi întoarse de-a dreptul dosul. Cine știe poate că această Dalilă modernă, mă alesese pe mine pentru a-și face curtezanul ei de serviciu gelos. Pentru că pentru a fi sinceri până la capăt individul nu era ici el un *hombre* de lepădat, ba chiar dimpotrivă. Era bine îmbrăcat, cu cizmele lustruite și o mustață obraznică sub obrazul cu trăsături regulate trădând și o oarecare noblețe. Era de constituție medie și nu părea să fi trecut de 30 de ani.

— Diego, ți-am mai spus, nu gust azi glumele tale.

— În schimb știi să-i faci ochi dulci țărănoiului ăstuia zdrențaros, pufni acesta de supărare.

— Treaba mea cui îi fac sau nu-i fac ochi dulci, senor Mendoza. Dacă nu cumperi nimic și nu vrei decât să mă agasezi, te rog poftește afară.

La un asemenea afront acest spilcuit de Mendoza chiar că nu se aștepta. În primul moment îmi aruncă o privire care dacă ar fi fost încărcată cu electricitate m-ar fi trăsnetit pe loc. Mă gândeam dacă nu cumva așa ieșit din fire cum era se va repezi să mă sfâșie în bucăți. Până la urmă rațiunea învinse focul pasiunii pure ca să spun așa.

O privire aruncată asupra Coltului meu Python Peacemaker îl făcu să se răzgândească. Purta și acesta armă, dar cu toate astea nu era sigur că o îmbrânceană fizică l-ar fi putut aduce imediat în avantaj. Ba îmi place să cred că era convins de contrariul și în fața dulcineei sale n-ar fi vrut să riște. Mă rog asta era părerea mea, dar admit că poate fi și subiectivă. De aceea sau poate cuprins de lehamite, semețul *hombre*, își țuguie buzele disprețuitor și părăsi încăperea.

— E de mirare cât de prost creșcuți sunt unii, se trezi șușotind adulata doamnă făcându-mi în continuare ochi dulci.

— Hm... da, se mai întâmplă, am spus total neangajant, întrucât nu voiam să tulbur această idilă, mai veche.

— Mai dorește ceva mister... să cumpere de la noi?

Era o invitație directă la o prezentare așa că nu am mai șovăit.

— Steve Lockbridge este numele meu.

— Juana di Marco, veni prompt răspunsul.

— Sunteți italiancă?

— Tatăl meu a fost, de la care am moștenit magazinul.

În sfârșit după alte câteva schimburi de cuvinte purtate cu intermitențe, în timp ce mai servea alți clienți, senora di Marco acceptă o întâlnire înspre seară după ce va închide magazinul.

I-am răspuns că se potrivește bine, întrucât vreau să fac baie și să trec pe la un frizer. Am cumpărat și niște haine potrivite, și o pereche de cizme cel puțin tot atât de lucitoare cât și cele purtate de Diego Mendoza.

Cu ocazia asta m-am mai lepădat de câțiva dolari, dar tot mai rămăseseră ceva mai mult de 700. Următorul popas pe care mi l-am propus a fost la fierar unde i-am asigurat credincioasei mele mârțoage o pereche de potcoave noi nouțe. În timp ce fierarul urma să se ocupe de bidiviul meu, am apucat-o în susul străzii principale unde fierarul susținea că fusese plasat cel mai bun hotel. Speram să nu fi fost luat și acesta cu totul de către hoți, și n-am fost dezamăgit. Cu pachetul de haine noi sub braț am cerut o cameră.

— Dar cea mai bună, am accentuat eu, cu emfază.

Fetișcana de la biroul de recepție mă privi cu ochii mari. Nu se întâmplă doar în fiecare zi să-ți treacă pragul un ins prăfuit, arătând ca un indian zdrențaros, purtând sub braț un pachet voluminos, și cerându-ți cea mai bună cameră.

— Senor, ciripi aceasta, avem una dar costă o jumătate de dolar pe zi, se pronunță ea după o scurtă pauză, pentru a urmări efectul vorbelor ei asupra unui vagabond ca mine.

— Doar atât? am făcut eu pe grandomanul. Se pare că vă vindeți foarte ieftin marfa. Păi la prețul ăsta poate mă gândesc să închiriez întreg hotelul.

Ochii verzi și drăgălași ai fetei de la recepție se căsară largi de uimire. Ori își închipuia că șuguiesc, ori că eram unul dintre acei *banditos*, care dăduse lovitura, și-acum îmi vânturam dolarii ca și pleava până ce-mi reușea următorul *hold-up*, sau mă ajungea din urmă glonteale vreunui *Texas Ranger*. În clipa când mi-am desfăcut cămașa și am extras din brăul burdușit cinci hârtii nou nouțe de câte un dolar, echivalentul plății chiriei pe 10 zile, nostima fetișcană am crezut că o să leșine. Acu era convinsă că cea de-a doua ipoteză era adevărată și mă privi cu ochi înfricoșați.

— Dar ce-i stimată domnișoară, se pare că n-ai mai văzut de mult poze dintr-

astea cu chipul unchiului Sam întipărit pe ele.

— Ba da, mister, dar...

— Nu-ți fie frică. Uite îți promit că n-o să trag cu pistolul în hotelul dumitale. Mai degrabă mă dau prins dacă potera ajunge până aici. Ei, acum ești mulțumită? am încheiat eu zâmbind știind ce-i trecuse prin cap.

Până la urmă fata zâmbi și ea intimidată dar se vedea clar că nu din toată inima. M-am înscris în registru și am întrebat-o cum o cheamă. Mi-a răspuns că Cindy Marlow, și că ține locul tatălui ei care era bolnav. În sfârșit cu cheia camerei în buzunar m-am reîntors la fierărie. Am achitat nota și am întrebat de un grajd bun unde aveam de gând să-mi adăpostesc calul, pe perioada cât voi zăbovi în oraș. Abia pe urmă am trecut pe la baia comunală a orașului, și pe urmă la frizer. Când m-am reîntors la hotel micuța Cindy care nu avea decât 16 ani era să cadă pe spate. Aproape că nu mă recunoscuse acum că eram proaspăt ferchezuit și bărbierit. Aș fi putut s-o invit în oraș dacă nu aveam deja aranjată o întâlnire.

— O mister Lockbridge, gânguri ea, era aproape să nu vă recunosc.

— Să nu-mi spui Cindy că hainele mele îți fac o impresie mai bună decât omul însuși.

— Oh nu, mister Lockbridge nu, numai că...

— Sper că nu ți-e mai teamă de mine. Admit că barba mea nerasă și pistolul te-au speriat de moarte. Promit să nu se mai întâmple cel puțin pe perioada cât voi fi clientul dumitale.

În sfârșit, Cindy îmi adresează unul din zâmbetele sale sincere despovărate de teamă, și mărturisesc că mi-a încălzit inima. Ne-am despărțit dacă nu ca prieteni, cel puțin ca două bune cunoștințe. Eram ostenit de moarte pentru că nu prea avusesem unde și când să dorm în ultimele două zile. Drumul de la mina situată în creierii munților și până în cel mai apropiat orașel care se întâmpla să fie Silver City, nu fusese deloc o bagatelă. Ba umblau zvonuri urâte despre bande de *outlaws* (*nelegiuiți*) care se organizau în ambuscade pentru a-i surprinde pe cei ce aduceau provizii, dar cel mai adesea pe mesagerii care duceau banii pentru salarii. Aceștia schimbau de cele mai multe ori ziua în care urcau în munți și dacă era posibil și traseul, pentru a-și induce în eroare atacatorii dar chiar și așa atacurile reușite nu erau deloc rare. Cu aceeași cerbicie aceleași bande de hoți, urmăreau câte un miner sau mai mulți, răzleți, ca mine, întrucât se presupunea, și de cele mai multe ori pe bună dreptate că-și transportau avutul cu ei. Nenorocitul care era atacat trebuia să se considere norocos dacă scăpa cu viață, fiindcă în aceste atacuri se uza de arme de foc, iar cei mai bine înarmați sau mai mulți câștigau de regulă bătălia.

În aceste condiții nu era de mirare că trebuia să fii mereu cu ochii în patru, iar dacă bandiții te-ar fi prins cu pantalonii în vine, vreau să spun dormind, rezultatul confruntării era cel de regulă, așteptat. Poate că în acest caz nu-ți

pierdeai viața dacă te-ar fi atacat vreun mascat pe care nu aveai cum să-l demaști, dar de dolarii tăi pentru care ai îndurat atâtea timp de luni sau chiar ani de zile erai sigur că te despați pentru totdeauna.

De obicei în astfel de cazuri în care plecai de la mine te întovărășeai cu alți camarazi în situația ta, erau înarmați cu toții iar pe timpul nopții paza era extrem de riguroasă. În cazul meu se întâmplase însă altfel. Fusesem nevoit să plec de unul singur și de aceea riscul fusese pe măsură. Trebuia să-mi ascund mai întâi cu grijă calul într-o văioagă bine adăpostită sau vreun defileu și să dorm iepurește.

De fapt schimbasem regulile. Călătoream mai mult noaptea și abia dacă-mi permiteam vreo oră sau două de somn pe timpul zilei doar în locurile pe care le credeam cele mai sigure și mai bine adăpostite în cazul unui atac. Cât despre rezistența la foame și sete, cu astea mă obișnuisem din mină, unde proviziile adesea nu ajungeau la timp, și din pricina atacurilor deja menționate. Cel mai mult mă obișnuisem cu toate avatarurile vieții în cei patru ani lungi de război, ca un soldat credincios al Confederației.

Odată ajuns în camera mea, m-am dezbrăcat, parcă executând un ritual, anticipând un somn într-un pat ca lumea, încăpător și pufos, cu lenjerie curată, cum nu-l avusesem de foarte, foarte mult timp. Pentru prima oară în viața mea frământată am dormit neîntrerupt și fără grijă de la vreo unsprezece dimineața până aproape de ora șapte. Un adevărat record stabilit pentru ultimii mei cinci sau șase ani. Pentru orice eventualitate zăvorâsem ușa și în plus am plasat un sistem de două scaune suprapuse în așa fel încât acestea să se răstoarne la orice forțare a ei. Experiența m-a învățat să fiu precaut, dar nu avea de ce să-mi strice. Vorba-ceea: dacă te frigi cu lapte fierbinte mai sufli și-n iaurt. De data asta am avut însă noroc. Nimeni și nimic nu mi-a tulburat somnul.

Capitolul II

O RĂFUIALĂ ÎN SALOON

M-am trezit perfect odihnit și cu o foame de lup, dar mai aveam timp să mă îmbrac și să trec pe la Juana di Marco, la ora opt pe când aceasta își închidea magazinul. Urma apoi să o invit la cină, în cel mai select restaurant din oraș, și să încerc să recuperez, toate cele cărora le duceam dorul în ultima perioadă de claustrare. Zis și făcut!

La ora opt fără cinci minute eram deja în fața magazinului, așteptând ca acesta să se deschidă, și în pragul ușii să apară Juana, numai că nici un semn de viață, nu părea să răzbată dincolo de fațada magazinului. Un simțământ neplăcut și ciudat mă cuprinsese. De îndată ce m-am apropiat am și dat de bilețelul lipit de geam. Am citit plin de nedumerire:

„Din cauza unor probleme neașteptate de familie, magazinul se închide parcursul zilei rămase. Îi rugăm pe stimații noștri clienți să ne ierte.”

J. di MARCO.

Deci asta era! Cu ce probleme se confruntase în răstimpul acesta atât de scurt Juana di Marco nu puteam ști. Nu se menționa dacă magazinul se va redeschide a doua zi de dimineață, dar asta reieșea. Mi-am propus ca dimineața la aceeași oră să revin, pentru a vedea dacă totul era în ordine. Nu știu de ce dar aveam presentimentul că totul se petrecuse ca urmare a incidentului pe care proprietara magazinului îl avusese cu acel Diego Mendoza, care fusese concediat destul de neelegant de către aceasta. Ei, s-a zis cu întâlnirea de inimă albastră pe această seară!

Fusesem atât de obișnuit cu tot felul de renunțări și frustrări în ultima vreme, încât nu prea părea să conteze. După ce am cinat copios în restaurantul care-mi fusese recomandat drept cel mai bun din oraș, am trecut la bar pentru a comanda un whisky. După cele două *steakuri*, mari cât roata carului, cu garnitură de cartofi prăjiți, cum de mult nu mai mâncasem simțeam nevoia de ceva tare. Sau să fii fost și sentimentul frustrării a unei întâlniri ratate, în care-mi pusesem mari speranțe? Nu puteam ști. Eram deja la al doilea pahar când alături de mine își făcu apariția o ceată de cheflii. La început n-am înțeles nimic din bolboroseala lor, dar nu știu de ce aveam impresia că eu eram ținta bătăii lor de joc. Nu le-am acordat nici o atenție, până ce unul din ei strigă suficient de puternic pentru a-l auzi toți din sală.

— Ia uite-l și pe filfizonul (*dude*) ăsta, care ține morțiș să ne arate cum se bea

un whisky. De abia își înmoaie buzele în băutură de parcă ar fi limonadă.

— Hei, mister, îl acompanye un altul, uită-te la mine.

Individul își duse paharul plin la gură și-l dădu dintr-un șvung, peste cap.

— Așa bea un bărbat adevărat în ținutul nostru, ca Rafe, aici de față, sau poate că tu ne aburești și bei cidru? mi se adresa cel de-al treilea.

Ce puteam să le răspund acestor indivizi obraznici, care nu aveau altceva mai bun de făcut decât să-și caute un cal de bătaie de joc, în local, doar ca să se distreze. Barmanul care chiar atunci se pregătea să-mi toarne al treilea pahar, îmi șopti printre dinți pentru a nu fi remarcat de către cei trei scandalagii.

— Nu le acorda atenție mister, și nu-ți pune mintea cu ei. Sunt copii de bani gata ai unor rancheri avuți din vale și care cred că totul li se cuvine.

— Nici n-aveam de gând, fii pe pace.

Chiar în clipa când mă pregăteam să duc paharul plin cu băutură la buze, o mână grea mi se pusese pe umăr.

— Ia te uită, am auzit o voce parcă destul de cunoscută, ăsta nu e vagabondul de azi-dimineață?

Iar după o pauză care durase doar câteva secunde, din nou vocea aceea șfichiuitoare.

— Pe toți dracii, dar el e! Individul ăsta spilcuit și care arăta ca dracu azi-dimineață îi dădea târcoale Juanei. Vă puteți închipui una ca asta?

— Jos labelle, mister!

Am pronunțat cuvintele astea cu calm, dar foarte determinat. Dar individul, pe care l-am regăsit în onctuosul Diego Mendoza din dimineața în cauză, nici nu se gândi s-o facă. Ba mai mult intenționează să-și ducă și cealaltă mână în jurul gâtului meu de parcă ar fi intenționat să mă sugrume. Firește că nu puteam tolera asta. Mă rog, cuvintele le puteam înghiți făcându-mă că nu le aud, dar un afront fizic este cu totul altceva. Am așezat paharul cu whisky pe tejghea, după care printr-o lovitură cu dreapta în mâinile întinse ale omului, venită de jos în sus, l-am făcut să rămână ca un caraghios cu brațele ridicate în sus, aproape în poziție perpendiculară deasupra capului. Cu un muget de fiară întărită se repezi Mendoza asupra-mi de parcă ar fi fost un taur din coridă. N-am avut decât să fac, asemeni unui torero, un pas lateral, pentru ca acest bivoli care-și pierduse cu totul controlul să nimerească cu capul peste o tavă etalată cu pahare și sticle cu băutură, și pentru ca toate astea să se spargă în zeci de cioburi de cealaltă parte a tejghelei unde barmanul parcă pur și simplu împietrise.

Dacă schimbul de vorbe mai avusese șansa de-a fi ignorat de cei din local, de bună seamă că urmările unei asemenea ciocniri fizice, mai cu seamă om-obiect, nu avuseseră cum să nu fie remarcate. Până și cei câțiva jucători de poker de la o masă ceva mai retrasă din colț, se opriseră holbându-se înspre noi cu cărțile de joc încă în mână. Dar spectacolul încă nu se terminase. Ba poate ar fi mai

nimerit spus că abia începuse. Departe de-a se fi lăsat descurajat de acest început dezastruos, Mendoza își reveni repede și după ce se aplecă înspre podea, un gest care mi s-a părut straniu se repezi din nou asupra-mi.

De-abia acum am văzut semnificația gestului său neobișnuit, când în dreapta tânărului am văzut lucind lama unui cuțit. Pasămite în momentul când se aplecase și-l trăsesese rapid din carâmbul cizmei de unde era ascuns și-acum era hotărât să mi-l împlânte cu orice preț în vintre. Lucrurile luaseră o întorsătură mult mai serioasă și trebuia să fiu precaut. Numai că eu nu înfruntam pentru prima oară un om înarmat cu un pumnal și dobândisem ceva experiență în domeniu. De data asta bunul Diego, nu se mai repezi așa dintr-una cum o făcuse la început, părând să-și fi învățat lecția. Se și calmase întrucâtva deși în ochi îi sclipeau luminițe ciudate. Făcu o fentă ca și cum ar fi vrut să mă lovească de jos în sus, cu dreapta înarmată cu pumnalul, după care se redresă cu o viteză pe care nu i-aș putut-o bănui repezindu-mi-l în piept.

Cu greu am putut evita lovitura directă, care m-a atins în partea dreaptă doar razant, sfâșiindu-mi cămașa, și lăsându-mi o dâră însângерată și dureroasă chiar deasupra coastei stângi. Dacă nu aș fi fost iute, sau mi-aș fi pierdut abilitățile și mobilitatea probabil că aș fi căzut lovit în inimă. Din cauza inerției Diego din nou sfârși ciocnindu-și căpățâna de lemnul de esență tare al tejghelei. De data asta nu i-am mai acordat șansa să-și revină. L-am apucat pe cuțitar rotindu-i brațul într-un unghi de aproape 180 de grade, ceea ce l-a făcut să scape arma albă pe jos, pricinuindu-i și un urlet animalic de durere. I-am pus punct cu un *upercut* bine dozat la bărbie, care l-a trimis în lumea visurilor. Credeam că terminasem pe ziua în curs cu scărmăneala, dar n-a fost așa. Abia acum când soarta amicului lor părea momentan pecetluită, ca niște vijelii turbate s-au năpustit cei trei cărcotași de adineauri, căutând să mă doboare la pământ și alta ba. Odată ajuns acolo intenția lor era să mă zdrobească mărunț cu pintenii cizmelor lor, așa cum li s-a devoalat în curând intenția. Pentru că atacul fusese într-adevăr atât de impetuos, și venind din mai multe direcții am ajuns cu adevărat la podea. În următoarea fracțiune de secundă am văzut scânteierea pintenului unuia dintre ei, ridicat deasupra ochilor. Dacă reușea să mă atingă, Dumnezeu știe ce mi se putea întâmpla. Dacă aveam șansa de-a nu fi fost nimerit în ochi rămâneam totuși desfigurat pe viață.

Apoi ce să mai spun? Adio Juana, adio Cindy, și în general adio idile mai mult sau mai puțin incipiente cu orice reprezentantă a sexului frumos, sau slab, dacă se preferă. În sfârșit am reușit și de data asta în ultima fracțiune de secundă să evit teribilul impact rostogolindu-mă lateral. Acolo am dat cu mâinile peste unul dintre picioare pe care l-am tras brusc spre mine. Rezultatul a fost că posesorul acestora veni de-a berbeleacul, creând confuzie printre ceilalți doi aflați în picioare. M-am folosit de acest prilej prielnic, pentru a reveni repede pe verticală, exact la timp pentru a primi o lovitură dureroasă în

beregată care-mi tăie respirația. Dacă ar fi fost o lovitură în plin și nu una parțial avortată, prin ruperea jugularei aș fi fost trimis direct la strămoși.

Așa însă am putut să o diger și pe asta.

Bineînțeles că n-am putut să-mi revin cu una cu două și am mai recepționat încă două lovituri grele la corp. Războiul și privațiunile m-au învățat însă să recepționez totul cu stoicism. După ce respirația mi-a revenit în bună măsură am trecut eu la contraofensivă.

L-am împins pe unul dintre agresori peste camaradul său de jos care încerca să se ridice. Acesta se împletici și spre hazul multora veni și el de-a berbeleacul. Între timp eu îmi terminasem treaba cu cel care mai rămăsese în picioare. O lovitură greu digerabilă la ficat urmată de un croșeu de stânga la figură l-au trimis la podea.

După felul cum aterizase mi-am dat seama că nu se va ridica înainte să se numere până la 9, și nici chiar după aceea. Surprinzător a fost pentru mine că în ceea ce-i privește pe ultimii doi rămași, aceștia n-au reușit să-mi opună o rezistență serioasă. Nu cunoșteau nimic din arta nobilă a pugilatului, ci loveau numai la întâmplare.

Mi-a fost ușor să le blochez loviturile (nici măcar nu erau cine știe ce puncheri) pentru ca la momentul potrivit să-i ating în punctele vitale, la plexul solar pe unul și pe celălalt la bărbie. În curând și aceștia doi zăceau nemișcați la podea, și-acum se ridicase anevoie de la pământ și cel de-al treilea, cel căruia îi prinsesem rotindu-i-le, tocurele cizmelor. Numai că omului îi pierise cheful de luptă sau gâlceavă. Ridică mâinile în sus într-un gest jumătate de apărare jumătate implorator:

— *No more mister... no more* (destul domnule, destul).

— *Ok, no more!* am admis cu grandilocvență, grațiindu-l pe acest ultim rămas al hoardei de bătauși.

În același moment ușile batante ale localului se dădură în lături și silueta mătăhăloasă a unui purtător de *stetson* (pălărie mare cu boruri, texană) își făcu intrarea în încăpere. Sub *stetson* pe pieptul proeminent se lăfăia steaua de șerif. Imediat după el apărură și un al doilea personaj, mai înalt și mai subțire purtător și el de *stetson*, dar și de arme de foc. Omul ținea ambele pistoale întinse în vreme ce șeriful îmi strigă.

— Sus mâinile!

Apoi întorcându-se înspre asistență, întrebă.

— Ce se petrece aici?

Unul de la masa de pocher nu se putu abține.

— Dar ce, nu se vede? Străinul ăsta a măturat pe jos cu de-alde Monroe și tot clanul lor.

— Așa-i făcut mister? mi se adresă direct omul legii privindu-mă în ochi.

— În legitimă apărare, domnule șerif. Am fost atacat cu cuțitul de către unul

Mendoza după care alți trei au tăbărit pe mine. Nu posed armă la mine și nici cuțit, deci nu aveam intenția de-a stârni vreun scandal.

— Așa e oameni buni, cum susține acest *hombre*? îi luă vorba din gură omul care intrase ținând ambele arme ridicate, și care de fapt mă somase.

Ceea ce m-a surprins, și trebuie s-o spun, la modul cel mai neplăcut a fost tăcerea care s-a instalat după ultima întrebare a aceluia care părea să fie ajutorul de șerif (*deputy marshall*). Dar nici jucătorul de poker care luase acum cuvântul nu mai avea pasămite chef să vorbească. Până la urmă a fost întrebat barmanul.

— N-aș putea spune cum a început totul șerifule. Știi, aranjam câteva sticle primite de curând de la furnizor și nu-mi dau seama cum a început totul.

— Atunci îți spun eu cum a început totul Ben, l-am auzit tocmai pe cel care-și declarase forfait-ul, adică individul cu „*no more mister*”.

— Prea bine Rafe, spune-mi tu dacă te simți în stare s-o faci, dar cât mai pe scurt.

— Păi e simplu Ben, acest *hombre*, l-a apucat pe Diego, și l-a trântit cu capul de tejghea, de i-a spart toate sticlele lui Mulligan. În clipa când am vrut noi trei să-l întrebăm de ce-a făcut asta, i-a trântit pe Beau și pe Dave la pământ după ce le-a umflat falca. Nu-i așa băieți? se întoarse el înspre ceilalți consumatori din local, printre care și jucătorii de poker.

Doar câțiva dintre ei au preferat să dea muți din cap pe când restul s-au prevalat de dreptul de-a păstra tăcerea.

— Bine, bine, Rafe, vrei să mă faci să cred, că omul ăsta vine aici și vă face praf pe toți patru? Doar până-acuma erați cei mai tari din urbea asta blestemată. Cum de s-a putut întâmpla una ca asta, așa, pur și simplu?

Între timp un al doilea individ care zăcuse până în acel moment la orizontală, se ridică anevoie în picioare.

— Ben, am fost luați prin surprindere, doar numai de asta.

— Admit și asta Dave, dar ce să-l fi apucat pe tipul ăsta să vă atace așa dintr-odată? Ceva nu-mi miroase totuși prea bine.

— Atunci o să încerc eu să lămuresc situația Ben.

Cel care luase acum cuvântul era chiar Diego Mendoza care venea din zona barului cu fața șiroind de sânge și cu două cucuie respectabile unul în frunte iar celălalt după urechea dreaptă.

— Foarte bine Diego, fii tu dar mai explicit.

— Azi de dimineață spilcuitul ăsta care arăta atunci ca un vagabond a început să-i dea târcoale Juanei. Întâmplător eram și eu de față când am sărit în apărarea fetei. Atunci totul s-a rezumat la cuvinte dar azi după ce a tras la bord câteva pahare a vrut să se răzbune.

— Așa e mister?

— De fapt lucrurile stau chiar pe dos. E suficient s-o întrebați pe miss Juana

di Marco.

— Păi vezi șerifule? Nici măcar nu încearcă să nege c-a fost în magazinul Juanei.

— Bine Diego, nici un cuvânt în plus. O să ne lămurim la secție. Mister ai face mai bine să ne urmezi. Dacă nu ai martori care să te susțină, nu te văd deloc bine. Înainte marș!

Șeriful ai cărui prim nume era Ben o porni înspre oficiul său în timp ce din urmă mă urma cu cele două pistoale întinse, ajutorul de șerif.

— De noi mai ai nevoie Ben? întrebă același individ care luase primul cuvântul, numit Rafe.

— Doar pentru a semna cu toții procesul verbal. Pe urmă sunteți liberi.

Capitolul III DUPĂ GRATII

Așa se face că un grup ciudat de oameni o pornise acum când mai era vreo oră și jumătate până la miezul nopții înspre oficiul șerifului. În naivitatea mea speram că se va tranșa totul rapid după ce șeriful ne va amenda pe fiecare pentru a acoperi pagubele pricinuite localului, și pentru tulburarea ordinii publice. Deși nu eram cu nimic vinovat chiar atât de naiv nu eram ca să sper că voi scăpa basma curată. Totuși nu mă așteptam deloc la ce avea să urmeze. Deocamdată am fost închis într-o celulă, firește nu înainte de-a fi percheziționat până la piele, toate bunurile mele fiind confiscate cu această ocazie inclusiv brâul cu dolarii.

— Ptiu drace, făcu șeriful când dădu ochii de atâta bănet. De unde dracu ai făcut rost de toate hârtiuțele astea? Nu cumva îi fii vreunul dintre acești *banditos* care fac nesigur ținutul nostru?

— Te înșeli șerifule. Am fost șef de tură în mina de argint care de curând și-a închis porțile. Asta e toată averea mea pe care am adunat-o cu trudă și sânge vreme de doi ani.

— Așa spui dumneata! Ia să vedem dacă nu descoperim noi mutra asta printre pozele de la afișier.

Și erau multe acolo, de toate felurile. Chipurile unor indivizi urmăriți (*wanted*) pentru crime, jafuri la drumul mare, dar cei mai mulți vinovați de omoruri urmate de jaf. Am așteptat cu răbdare ca omul legii să se convingă că nu aveam cum fii unul dintre clienții săi pentru a-l aduce la rațiune. Ce-i drept când se îndreptă înspre celula mea i se putea citi pe chip dezamăgirea.

— Nu te amăgi omule. Chiar dacă n-ai fost imortalizat pe hârtia fotografică

încă, nu înseamnă că nu ești vinovat. Ai putea fii unul dintre acei tâlhari abili ai căror poză n-a ajuns încă la noi.

— Sigur aş putea fi de toate, dar aş putea şi să nu fiu, şerifule. De ce trebuie să vezi întotdeauna partea negativă a lucrurilor? Faptul că am atâtea bani la mine nu mă transformă automat într-un bandit.

— În acest punct s-ar putea să ai dreptate. Totuşi faptul c-ai devastat localul lui Mulligan, şi i-ai atacat pe băieţii ăia nu te face deloc iubit.

— Numai că lucrurile s-au petrecut exact pe dos. Doar nu mă crezi atât de nebun să stârnesc un scandal cu patru indivizi deodată şi încă având la mine atâtea bani.

— Numai că nimeni nu pare să-ţi susţină versiunea. Toţi au spus altceva.

— Oare e de mirare? De ce să fi făcut-o? Unii susţin acum că n-au văzut nimic, când toată încăierarea aia a avut loc sub ochii lor. Este evident că n-or să depună mărturie în favoarea unui străin care azi e aici şi mâine pleacă şi nu a celor care rămân pe mai departe în oraşul lor.

Şeriful păru să devină mai rezonabil şi la un anumit moment mi s-a părut că şovăie, când ajutorul de şerif, mi-o tăie brusc.

— Pierdem numai vremea cu el, Ben. O să mă întorc chiar eu în *saloon*, şi o să fac cercetări. O să-ţi raportez totul când vin.

— Ok, Slim, du-te şi culege informaţii. Cum te cheamă *hombre*? Trebuie să completez în registru, se întoarce el apoi înspre mine.

— Steve Lockbridge şi am tras la hotelul Valient din oraş.

— Cu atâtea lovele în jurul mijlocului nu mă mir.

— Un lucru te mai rog, domnule şerif. Interesează-te la magazinul lui Juana di Marco şi o să afli cum stau în realitate lucrurile.

— Fii pe pace, şi dacă nu mă rugai tot o făceam, doar e o atribuţie de serviciu.

Cu asta am fost lăsat singur, să mă descurc. Şeriful, care am aflat până la urmă că se numea Ben Meadows iar ajutorul său Slim Babcock, m-a anunţat că până dimineaţă o să fiu eu proprietarul biroului de şerif, dar desigur sub cheie, iar a doua zi, după ce vor fi constatate pagubele la localul lui Mulligan, or să se decidă asupra despăgubirilor şi pedepsei.

— Aşa că Lockbridge, vezi de te acomodează şi dumneata după împrejurări. Tot trebuie să dormi noaptea asta undeva, atâta doar că n-o s-o faci în hotelul ăla pretenţios al dumitale (*fancy house*), ci pe patul nostru de campanie.

— Am dormit şi în condiţii mai proaste domnule şerif Meadows. În barăci sau adeseori într-un puţ de mină. Ca să nu mai spun nimic în cei patru ani de război.

— Cum, dumneata ai făcut războiul? Nu te credeam destul de în vârstă pentru asta.

— M-am înrolat la 18 ani ca mulţi tineri de vârsta mea. Iar din armată am fost demobilizat cu gradul de locotenent.

Parcă o undă de compătimire sau ceva asemănător mi s-a părut c-am zărit pentru o clipă în ochii inexpressivi ai șerifului. Clătină numai din cap, și înainte de a-și părăsi biroul l-am auzit cumva murmurând.

— O să văd ce pot face.

Nu mi-am dat seama atunci de semnificația acestor cuvinte, întrucât știindu-mă nevinovat speram ca a doua zi să mi se permită să plec fără alte implicații.

Aveam să constat mai târziu că fusesem mult prea optimist din acest punct de vedere. În sfârșit pentru că tot nu aveam altceva mai bun de făcut m-am gândit să îi dedic odihnei și noaptea asta. Oricum rămăsesem prea mult în urmă cu somnul, pentru a-l fi putut recupera în după-amiaza asta în care o dormisem întreagă.

Totuși, alte planuri îmi făcusem eu pentru seara în curs. Ca unul care nu-mi simțeam conștiința încărcată m-am adaptat situației și am reușit să dorm, aproape întreaga noapte. Dimineața în zori încă nu sosise nimeni.

Nici șeriful și nici ajutorul de șerif, Slim Babcock. De-abia în jurul orei 10 apăru șeriful. Acesta păru spre deosebire de mine să fii dormit prost toată noaptea, ceea ce se zugrăvea și pe chipul omului.

— Ei, bună dimineața, domnule șerif, l-am întâmpinat eu voios, te așteptam mai devreme.

— Teamă mi-e că pentru dumneata n-o să fie prea bună. Și află că tocmai din cauza dumitale am întârziat.

— Păi cum așa? Și aici închis după gratii, continui să-ți fac greutate?

— Nu mie Lockbridge, cu mine te-ai comportat cât se poate de decent. N-ai opus rezistență la arestare, nu ai făcut scandal, și nici măcar n-ai fost beat.

— Și-atunci? După câte știu n-am intrat înarmat în localul lui Mulligan, și nu aveam nici o armă albă la mine, spre deosebire de Mendoza. Pistolul meu se află în camera de la hotel. M-am conformat prescripțiilor generale. Nimeni nu intră înarmat în localurile publice.

— De când consiliul municipal a stabilit asta, rata omorurilor și-a răniților prin împușcare s-a redus la o pătrime. Prea mulți bețivi încercau să-și rezolve diferendurile cu arma.

— O măsură salutară, domnule șerif. La beție multora le vin idei pe care a doua zi le regretă.

— Păi vezi Lockbridge, se pare că e chiar cazul dumitale. Acum pari să regreti, dar aseară se pare că nu gândeai tot așa.

Nu puteam pricepe sensul cuvintelor șerifului, și nici aluziile sale. Doar intrasem complet neînarmat în localul acelui Mulligan, pentru a bea blestematul acela de whisky. Acum șeriful de dimineață încă îmi vorbea în tot felul de cimilituri. Probabil că nedumerirea mi se oglindea prea grăitor pe față, când omul legii își scoase dintr-odată mâna de la buzunarul larg al pantalonilor după care desfăcu o cârpă din care ieși... un pistol la vedere.

— Recunoști arma asta Lockbridge?

Am rămas mut de uimire. Pistolul ăsta mi se părea extrem de cunoscut și arăta exact ca al meu. Nu bănuiam unde vrea să bată șeriful, dar am spus imediat.

— Este un Colt Peacemaker Python și seamănă exact cu al meu.

— Numai că nu seamănă Lockbridge, ci este chiar al dumitale.

Nu-mi putea crede urechilor. De unde și până unde să apară arma mea aici?

— Păi bine domnule șerif. Înseamnă că ai fost la hotelul unde am tras și mi-ai rechiziționat arma. N-am făcut nici un secret că am lăsat una în camera de hotel.

Acum se explică și întârzierea dumitale.

— Ar fi fost bine ca eu să fii fost cel care ți-am ridicat arma.

— Atunci cine? Poate Slim Babcock, omul cu cele două pistoale de aseară?

— Nici eu și nici Slim, ci Diego Mendoza a predat pistolul.

— Deci ticălosul ăsta a intrat în camera mea de hotel, și mi-a luat pistolul? Ce înseamnă asta? am continuat eu să mă minunez, întrucât surpriza era prea mare numai că n-am putut-o înțelege în întreaga ei dimensiune.

— După spusele lui lucrurile s-au petrecut puțin altfel. El susține că ți l-a smuls aseară în toiul încăierării, de la brâu. Azi de dimineață cică, l-a cules de sub tejgheaua barului lui Mulligan.

— În cazul ăsta de ce nu a spus aseară, sau să-l fi căutat unul dintre prietenii lui de pahar?

— Susține că după ce l-ai lovit la cap uitase cu totul de armă. Azi dimineață și-a amintit, a mers ată la localul lui Mulligan, l-a trezit pe acesta din somn și însoțit de doi martori s-a pus pe căutate. Rezultatul îl vezi și dumneata aici, despachetat frumos, pe masă.

Am rămas din nou fără grai. De atâta perfidie nu mi l-aș fi închipuit pe latinoul acela spilcuit.

— Și dumneata îl crezi? am întrebat după minute bune de tăcere.

— Parcă e vorba de ce cred eu! E vorba de probe aici. Mendoza susține acum că pur și simplu ai vrut să-l ucizi. Dacă nu ți-a reușit a fost că el a fost mai iute și ți-a smuls arma de la brâu. Susține că o aveai acolo ascunsă pe sub cămașă. Ca și dolarii de altfel. Asta se cheamă în opinia lui intenție de crimă cu premeditare.

— Ptiu drace, am exclamat scârbit. Ticălosul e familiarizat până și cu termenii juridici. Mă mir cum de l-a dus capul.

— Păi nu pe el. Tatăl unuia dintre ortacii lui este judecător de pace aici în Silver City. Judecătorul Abel Monroe. Poate că n-ai auzit de el.

— De unde? Doar ieri de dimineață am ajuns pentru prima dată în acest oraș. Și-acum să mi se pună în cărcă o crimă cu premeditare. Ce să fii avut eu de-a face într-un răstimp atât de scurt cu unul ca Mendoza, sau cu amicii lui?

— Ce-ar fi să-mi povestești pe larg ce-ai făcut toată după-amiaza de ieri, Lockbridge. Poate încep să mă dumiresc și eu. Nu de alta dar speram ca azi să scap de dumneata, numai că după plângerea asta nu se mai poate.

I-am făcut pe plac omului neuitând să adaug că mărturiile mele pot fi verificate la magazinul Juanei di Marco, la frizer, fierar, baia comună, și la hotelul unde am plătit camera pentru o săptămână în avans, lui Cindy Marlow. Șeriful mă ascultă cu atenție și nu făcu nici un comentariu. După ce am terminat dădu o comandă să mi se aducă micul dejun de la hotelul de vizavi iar el îmi spuse că se va reîntoarce după două ore. În ciuda perioadei mele de detenție am mâncat cu poftă ouăle cu șuncă prăjită care mi s-au adus, după care am dat peste cap și două cești cu cafea. Abia apoi am început să mă plictisesc. Mâncasem și dormisem pe săturate, iar afară, așa cum puteam vedea după razele de soare filtrate de la obloanele pe jumătate trase ale ferestrelor, afară era o zi extraordinară, iar în ceea ce mă privește eram nevoit să lăncezesc aici din pricina mărturiei unui nemernic.

Mi-am propus ca odată cu prima ocazie să-i stâlcesc cu adevărat mutra, așa încât să nu mai aibă nici o șansă nu numai pe lângă Juana di Marco pe care acest imbecil o și considerase ca pe o proprietate a sa, dar nici pe lângă ultima fată buboasă și nemăritată a celui mai umil servitor de la ferma tatălui său. Deocamdată erau gânduri pioase cu privire la un viitor incert, iar eu eram nevoit acum după ce ieșisem în sfârșit la lumină din măruntaiele pământului, să-mi petrec zilele aici.

L-am așteptat pe șerif să se întoarcă cu vești părându-mi-se că timpul se scurge al naibii de încet. Din ce în ce mai des ochii îmi alunecau înspre pendula atârnată pe unul dintre pereții oficiului șerifului, și la care aveam pe deplin acces printre gratiile celulei mele. Târâș-grăpiș s-au scurs și cele două ore, după ce puțin mai devreme aceeași pendulă bătuse ora prânzului. Mă gândeam că cel puțin până la ora unu șeriful să fie înapoi cu informații care-mi vor permite dacă nu să ies liber, cel puțin pe cauțiune. Aveam doar bani cu care să-mi răscumpăr libertatea, și mă gândeam să profit mai apoi de zilele libere pentru a restabili din temelii adevărul. Poate că i-aș fi putut convinge pe unii dintre martorii intimidați azi să fie mai curajoși mâine. Multe atârnav și de depoziția Juanei di Marco care ar fi putut demonta încă din start acuzațiile lui Mendoza. Cât despre ceilalți ageamii, nici măcar nu-i mai întâlnisem vreodată și speram că după ce aburii beției li se vor fi risipit să devină și ei mai maleabili.

Dar iată că se făcuse ora două și șeriful nu revenise! Mă anunțase doar că va fi îndărăt în două ore iar peste puțin timp vor fi trecut patru iar el nu se înapoiase. De-acum stăteam ca pe spini. Am început să mă plimb ca un tigru înfuriat în cușca mea strâmtă măsurând-o cu pasul de-a lungul și de-a latul; la fiecare zgomot răzbătut de afară tresăream, așteptând ca din moment în

moment să aud cheile zornăind în broască semn că omul legii revenise în sfârșit în oficiul lui. Din păcate de fiecare dată trebuia să constat că mă înșelasem. Era doar tropăitul calului unui trecător oarecare, sau vreo căruță trasă de ponei, pe strada principală. Deja începuse să mi se facă foame, iar pe de altă parte nici de o vizită la toaletă nu m-aș fi dispensat bucuros. Biroul șerifului spre disperarea mea părea complet părăsit în această după-amiază, nici măcar caraghiosul acela cu două pistoale, care-l făcea să fie atât de mândru, Slim Babcock nu-și făcuse deloc apariția. Eram deja un pachet de nervi când înspre ora șapte am auzit în sfârșit zornăitul cheii în broască. Șeriful Ben Meadows își făcuse iată apariția. Acesta începu încă din prag să-mi vorbească:

— Știu că mă aștepti cu nerăbdare Lockbridge, dar dacă am întârziat a fost din cauza dumatăle.

— Cum? Iarăși eu sunt de vină șerifule? Am impresia că dacă nu se ouă suficient găinile la vreo gospodină sau dacă vaca nu dă lapte, tot eu sunt culpabil.

— Lasă gluma Lockbridge. Vreau să spun că întârzierea s-a produs din cauza problemelor dumatăle. O să-ți explic imediat.

— Nu înainte de-a face o vizită la toaletă.

Șeriful descuie ușa celulei dar nu-mi luă cătușele, în schimb merse de descuie și ușa toaletei comune. A șerifilor și a celor obligați să-și facă stagiul în celula oficiului cum eram eu de pildă. De abia după ce am revenit și am fost reîncuiat din nou în celulă, am spus:

— Sunt numai urechi. Poți să-i dai drumul. Sunt curios ce noi crime am mai făcut de ieri de când am sosit în orașelul ăsta „binecuvântat”.

— Ți-am mai spus, că nu gust glumele dumatăle. La fel de obosit și de flămând sunt și eu ca și dumneata. Și aproape la fel de nervos, pentru că toată alergătura pare să fi fost în zadar.

— În ce privință?

— Păi în privința Juanei di Marco, de exemplu. Ca niciodată în acest an, magazinul este închis și femeia nu e nici acasă. Pare de negăsit și o serie de clienți furioși stau încă de dimineață în fața magazinului său.

Am rămas surprins de întorsătura dramatică a lucrurilor. La asta chiar că nu mă așteptam. Să fii îndrăznit Mendoza să-i închidă gura chiar femeii pe care o curta doar să obțină condamnarea mea, sau pentru a o împiedica să vorbească?

— Și se presupune că e iarăși vina mea?

— Cu siguranță într-un fel este a dumatăle.

— Așa este, într-un fel. La rândul meu cred că dacă nu m-ar fi împins Scaraoțchi să intru ieri dimineața în magazinul ei, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Așa ziceam și eu. Uite ce e Lockbridge, dispariția Juanei, dar și încercarea mea de-a vorbi cu eventualii martori printre care miss Marlow și Mulligan, mi-

au întărit convingerea că aceștia au fost și mai sunt încă intimidați.

— Prin urmare? am întrebat eu cu respirația tăiată, văzând pentru prima dată luminița de la capătul tunelului.

— Prin urmare înclin să te cred pe dumneata mai degrabă decât pe Mendoza și amicii săi sus-puși.

— În cazul ăsta totul e în regulă, domnule șerif. Dă-mi drumul și încă în noaptea asta dispar din orașelul ăsta atât de primitor.

— Dacă lucrurile ar fi atât de simple Lockbridge, așa cum le spui dumneata!

— De ce ar fi mai complicate? Ești șeriful orașului și deja ți-ai format o părere.

— Păi dacă vrei să-mi știi părerea asta nu vine abia acum ca o iluminare. Aveam încă de aseară bănuielile mele, din clipa în care nici unul dintre clienții lui Mulligan nu părea dispus să depună mărturie. Pe de altă parte...

— Pe de altă parte?

— Îl știu pe Mendoza ca pe un cal breaz. Pe Mendoza și toată șleahta sa. Sunt de multă vreme o pacoste a orașului.

— Dar cine sunt oamenii ăștia, domnule șerif, care-și permit să-și facă de cap în Silver City și nici dumneata ca șerif nu le poți veni de hac?

În următoarele minute omul legii îmi explică destul de clar cum stau lucrurile. Familiile Mendoza și Coulter, treceau drept cele mai bogate din oraș. Stockwell era primarul iar Monroe judecătorul de pace. Copii acestora ajunși acum la vârsta maturității fuseseră din totdeauna niște răzgâiați și se ținuseră numai de prostii. Intraseră deseori în conflict cu părinții lor dar care la nevoie îi susțineau totuși. Cei patru, Diego Mendoza, Rafael Stockwell, Dave Coulter și Beau Monroe formaseră o gașcă de patru care vârase groaza în oraș. Își băteau joc în general de oamenii fără apărare, și agresau fete și femei. O singură dată era să li se înfunde. Când o acostaseră și-au vrut s-o violeze pe June Mansfield, fata unui alt mare rancher din oraș, Clay Mansfield. Toate astea se întâmplaseră cam cu un an în urmă și stârniseră mare vâlvă la vremea aceea. Cu greu a putut fi aplanat conflictul, pare-se în urma unor recompense financiare și de altă natură.

Fata nu pățise nimic în afară de insulte și o sperietură zdravănă, altfel Gus Torrence șeful peste echipa de cowboy al fermei lui Mansfield s-ar fi jurat să-l împuște pe Mendoza ca pe un coiot turbat, oriunde și oricând l-ar fi întâlnit. În cele din urmă acuzațiile au fost retrase și celor patru derbedei nu li se întâmplase nimic.

— Păi bine, am răspuns eu uimit de ce ai permis toate astea mister Meadows?

— Pentru că puterea nu-mi aparține în întregime, Lockbridge, de aceea. Trebuie s-o împart cu Monroe. Sau cu primarul Stockwell.

— Și concret, cu mine ce se va întâmpla?

— Vei avea parte de un proces și judecătorul ya hotărî.

— Va fi unul cinstit, atâta vreme cât judecătorul este tatăl unuia din clan?

— Dacă Monroe ar cunoaște adevărul dar nu așa cum i-l zugrăvește fiul său Beau, poate că procesul ar fi cinstit.

— Admițând că nu va fi, care este cel mai rău scenariu care mi se poate întâmpla?

— Tentativa de omor se pedepsește cu anii grei de pușcărie. Mă rog dacă s-ar putea dovedi la proces că a fost vorba doar de un conflict spontan, tot ar trebui să stai vreun an sau doi după gratii.

Am rămas stupefiat. Pentru a nu știu câta oară în ultima vreme vedeam că lucrurile devin din ce în ce mai complicate pentru mine. În loc să mă bucur de libertatea atât de greu cucerită, din cauza unor ticăloși, viața mea urma din nou să se schimbe. În mai rău, mult mai rău decât îmi închipuisem vreodată.

— Pentru o faptă pe care n-am comis-o și în plus eu am fost cel agresat?

— S-au mai văzut cazuri. Ce naiba Lockbridge, ai făcut războiul, și știi și dumneata că lucrurile astea fac parte din viață.

— Cu toate astea, să le aflu așa pe șleau de la un om al legii pus să gireze dreptatea, la asta nu m-am așteptat.

— Acum mă acuzi pentru că am fost sincer? Sigur că o să-mi spun părerea mea la proces dar m-ai întrebat care este cel mai prost scenariu. Dacă izbutesc să-l conving pe Mulligan și pe alții să spună adevărul despre cum s-au petrecut lucrurile în realitate în local, judecătorul nu va avea ce face și va decide achitarea. Va trebui însă să aștepți procesul.

— Mă îndoiesc că cineva va deschide gura. Nu în orașul ăsta unde legea o fac doar cei tari, am spus cu amărăciune.

Șeriful a clătinat doar din cap. Nu peste mult a venit cina pe care mi-o comandase omul legii. Desigur la sfârșit urma ca totul să mi se deconteze din suma care se afla deja confiscată de șerif. Dar asta era cea mai mică problemă a mea. La ce bun să dispui de bani dacă îți lipsește libertatea de a-i cheltui? Șeriful își luă rămas bun și-mi spuse că pe la ora opt seara ajutorul său de șerif, (*deputy marshall*) îi va prelua schimbul, aici în oficiu.

Deși nu mâncasem nimic de dimineață de data asta nu aveam nici un chef de mâncare. Perspectivele erau sumbre pentru că nu credeam că așa-zișii martori vor fi dispuși să vorbească. De ce ar face-o în favoarea unui străin căzut plească în urbea lor și pe care probabil n-o să-l mai revadă niciodată și nu ar lua partea celor patru derbedei cu care aveau să conviețuiască pe mai departe în orașul lor și care le-ar face altfel, viața amară? Din acest punct de vedere vorbele șerifului care-mi prezentase și această variantă, nu erau decât o palidă consolare.

Acum regretam amarnic că atunci când fusese vorba înspre ce oraș urma să mă îndrept alesesem Silver City în detrimentul lui Guntown, care mi se părea pe atunci cel mai îndepărtat.

Poate că n-ar fi fost cazul să mai rămân în West deloc, și să o iau înspre marile orașe din Midwest sau chiar Estul îndepărtat unde să-mi caut o slujbă cât de cât potrivită. Ce-i drept am fost și rămăsesem un cetățean onest al statelor confederate, dar după pierderea războiului de către acestea toate se schimbaseră. Orașele de graniță au fost invadate de trișori, femei ușoare și răufăcători, care departe de-a le fi adus prosperitate și pace cum au sperat din totdeauna au adus domnia pumnului, a pistolului și-a legilor terorii.

Aici numai cei puternici aveau dreptul la viață, iar fermierii mici, lipsiți de mijloace și forță de coeziune cedau tot mai mult teren marilor latifundiari, care cu puterea banului își însușiseră și puterea legii sau statuând ei de-a dreptul legea în orașele atât de îndepărtate de capitala uniunii cum era Silver City. Că eu căzusem doar accidental în capcana acestora era una, dar eram sigur că și pentru mulți alții nu le era rezervată o soartă mai bună, chiar dacă nu fuseseră amenințați cu temnița sau cu pistolul. Mie îmi devenise de-acum clar că trebuia din nou să mă bazez pe forțele mele. Nu aveam cum să mă aștept la nimic bun de la cei ce stăpâneau orașul, cât despre șerif, chiar dacă era onest era lipsit de putere și intimidat de cei care-i oferiseră totuși o slujbă. Cât urma să mai rămână în funcție dacă cei care-l investiseră ar fi început să ducă o campanie aprigă de denigrare a sa, acuzându-l, ironie a sorții, tocmai de pactizare cu infractorii?

Pentru că nu mă îndoiam câtuși de puțin că deja eram înfierat ca unul dintre aceștia. Poate că Slim Babcock, lunecosul *deputy marshall* de-abia își aștepta momentul prielnic. Mă gândeam la lup și lupul la ușa.

Slim Babcock își făcu acum intrarea pe ușa oficiului. Se descoperi, și-i făcu vânt stetsonului, cu arta unul prestidigitator pe unul din cuierele încăperii. Ținea sub braț o sticlă pântecoasă de whisky pe care o așează neglijent pe birou. Abia acum dădu ochii cu mine. Nu păru să-i facă plăcere pentru că se strâmbă cu dezgust:

— Am și uitat de tine, secătură! mă apostrofă el. După mine și ștreangul este prea bun pentru unul ca tine. Acum trebuie să te ținem cu masă și casă, până îți începe procesul.

— Bună și ție *deputy marshall*, am ricanat, deloc impresionat de toanele acestui clown cu stea de tinichea. Cât despre masă și casă, așa spune legea pe care-ai jurat s-o aperi Slim, l-am dojenit eu. Dar la ce să mai aștepți, doar ai arma la tine. Poc, poc și treaba-i gata.

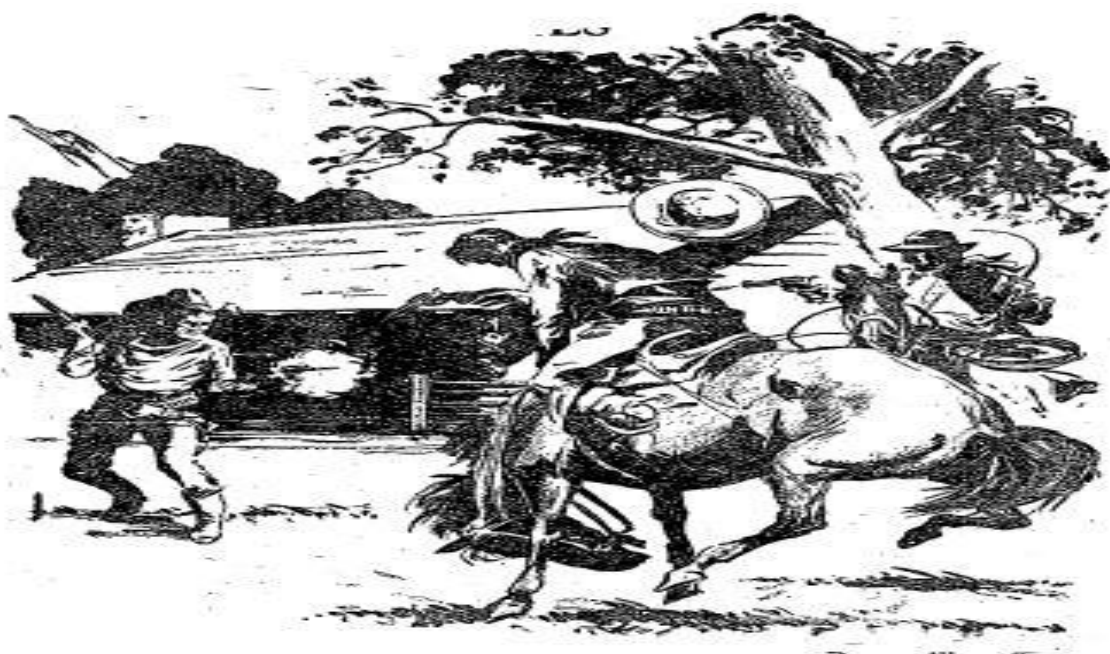
— Nu mă ispiți, scârnăvie. Poate chiar asta ar trebui s-o fac.

— Fă-o și Mendoza îți va permite apoi să-i lingi cizmele, l-am întărâtat eu. Oricum nu ești decât slugoiul aceluia mexican laș. Păcat de tine Slim, să te pogori la nivelul unor gunoaie...

Dar *deputy sheriff* Babcock spre surprinderea mea nu reacționează deloc așa cum m-aș fi așteptat. Mă gândeam că va tăbări pe mine cu gândul de-a mă

snopi în bătaie, și-mi va oferi șansa să-l surprind. Dacă-o făceam îi puteam lua cheile de la cătușe și după ce-mi însușeam pistolul, valea! Dar ți-ai găsit! Babcock se mărgini să mă privească ciudat după care murmură un:

— Lasă că vezi tu!

Capitolul IV O ELIBERARE CIUDATĂ

În cele din urmă se așeză tacticos la masă și începu să tragă la intervale din butelcuța pântecoasă pe care o adusese cu sine. Ceva mai târziu își făcu o țigară dintr-o pungă de tabac pe care o avea ascunsă într-un dulăpior de deasupra cuierului. Umbrele înserării se lăsasera lungi, cuprinzând încetul cu încetul toate cotloanele încăperii. Deși după o vreme în biroul șerifului se făcuse complet întuneric, Slim Babcock nu era prea dornic să facă lumină.

În ceea ce mă privește m-am întins pe pat cu mâinile sub cap, privind la intervale la punctul luminos care era capătul țigării trase de către tânărul ajutor de șerif, care cu siguranță nu era cu mult mai vârstnic decât mine. De la ultimul schimb de cuvinte nu ne-am mai spus nimic, dar nici nu era nevoie.

Eram sigur că acest Babcock, care nu părea deloc prost doar foarte naiv, știa cel puțin tot atâtea lucruri ca și șeriful despre isprăvile celor patru descreierați din oraș. Nu mă îndoiam deloc că acesta devenise complicele lor, poate în urma promisiunii postului de șerif plin, dacă totul se va fi desfășurat după dorințele lor.

Din acest punct de vedere de la acest tânăr corupt și ambițios nu aveam să mă aștept la nimic bun. Până la urmă tot privind la acel punct roșu în întuneric care ba se aprindea ba se stingea după cum Babcock îl anima sau nu, trăgând din țigară, am adormit. Cât de mult trebuie să fi trecut, când un zgomot neobișnuit în celulă m-a deșteptat.

Punctul luminos nu mai era deloc vizibil, când un scârțâit suspect la ușă m-a

făcut să-mi ciulesc urechile. Să se mai fi aflat încă Babcock în birou, sau poate că-l părăsise? Era imposibil dacă acesta mai era înăuntru să nu fi auzit la rândul lui zgomotul. Numai dacă nu se îmbătase atât de tare încât nu mai era receptibil la nimic.

Cine naiba să fie? Cu siguranță, după cum simțeam eu care aveam un instinct destul de exact asupra duratei timpului era aproape de miezul nopții sau chiar trecusem de acesta. Încă nu se făcuse lumină dar știam că cineva se strecurase înăuntru. Un om sau poate chiar doi. O brichetă scăpără în întuneric, și la lumina acesteia am văzut clar cum o siluetă se apleacă undeva în zona unde se afla patul de campanie a șerifului, scotocind după ceva.

Deși eram treaz instinctul mi-a spus să fac pe mortul. N-am spus nimic și nici nu am produs vreun zgomot trădător. Doar atunci când am auzit zornăitul unor chei inima mi-a tresărit cu un sentiment amestecat. Nu știam dacă e cazul să mă bucur sau nu, dar de un lucru eram sigur. Această incursiune misterioasă de bună seamă că avea legătură cu mine.

Pe de altă parte cine și-ar fi putut risca libertatea și chiar viața de dragul unui intrus propășit întâmplător în orașul lor? Șeriful mi-a dat clar de înțeles că n-o va face, iar de la altcineva nu aveam cum să mă aștept de la un astfel de ajutor.

Cu greu mi le-aș fi putut imagina pe Juana di Marco sau chiar pe Cindy Marlow să facă un gest atât de temerar. Și în definitiv, pentru ce? Un *hombre* ca atâția alții, poposiți pentru câteva zile în orașul lor și pe care nu izbutiseră a-l cunoaște doar de câteva ore? În sfârșit din nou un zornăit de chei și ușa celei mele a fost deschisă. Un snop de lumină mi s-a ațintit în față, și-am auzit clar un murmur:

— *Caramba!* Individul ăsta doarme!

În aceeași clipă am simțit țeava rece a unui pistol pe frunte, în timp ce un alt tip care pătrunsese în celulă îmi prinse mâinile strâns lipite de corp cu ajutorul unui lassou. Dacă mai aveam unele îndoieli cu privire la un ajutor nesperat care mi-ar fi putut veni din partea unora convinși de nevinovăția mea, fie și a șerifului, acum aceasta se spulberase cu totul.

Firește că am deschis numaidecât ochii încetând să mă mai prefac, dar aceștia îmi fuseseră orbiți de lumină. Mă gândeam dacă nu ar fi fost cu cale să țin sau să fac un zgomot oarecare, chiar în momentul în care și această intenție îmi fusese zădărnicită, prin aceea că mi se vârase la timp o batistă în gură. Am fost ridicat în picioare și mânat înspre ieșire. O voce guturală, întrebă:

— I-ai găsit lucrurile?

— Ba bine că nu!

— Vâră-l pe Slim în celulă, și s-o întindem. Acum, în vreme ce se purta acest dialog fâșiile de lumină încetaseră să mi se mai concentreze în ochi, astfel am putut realiza că mă aflu în societatea a trei mascați. Totul se derulă rapid și pe tăcute.

Felinarul din fața oficiului șerifului nu mai lumina, probabil că fusese spart, și întrucât cerul era acoperit ne învăluia o beznă totală. Am auzit un tropot de copite și spre uimirea mea am recunoscut fornăitul plin de mulțumire a murgului meu. Ce naiba însemnau toate astea?

Un al patrulea mascat, împreună cu unul dintre cei trei mă ajutară sau mă forțară, după cum vreți s-o spun, să urc pe spinarea bidiviului meu. Îmi trecu prin minte dacă n-ar fi potrivit să-mi îndemn patruredul s-o ia la sănătoasa.

Sigur, asta înainte de-a băga de seamă că unul dintre mascați îmi luase calul de căpăstru. Și din nou tropăit de copite. Fuseseră aduși de undeva din apropiere ținuți de dârlogi și caii mascaților. După asta nimic, decât un galop silențios în noapte...

Capitolul V

LA UN PAS DE MOARTE

Încă mai călăream cu mâinile strâns lipite de corp și cu călușul vârat adânc în gură. Aerul rece al nopții era o binecuvântare după atmosfera înăbușitoare de peste zi cu care mă confruntasem în celulă. Cu asta totul era în ordine, dar numai din acest punct de vedere. Amenința să ploaie și noaptea era răcoroasă. Din păcate nu mă puteam bucura pe deplin de toate deliciile ei având în vedere că nu izbuteam să respir pe gură. Călușul încă nu mi se îndepărtase, iar cavalcada celor patru cabaline ale noastre împreună cu stranii lor călăreți păru să sporească în intensitate acum că ieșeam din oraș. Deși trecuse mai mult de un sfert de oră, nimeni nu catadicsise să-mi adreseze cuvântul. Nu că aș fi putut răspunde cu batista aceea rău mirositoare în gură, așa cum mă aflu. În frunte călărea unul dintre mascați, veneam eu, iar în spatele meu, ceilalți trei. Dacă nutream vreo îndoială cu privire la identitatea răpitorilor mei, aceasta urma să-mi fie risipită în curând. De altfel chiar numărul acelor care mă răpiseră era prin el însuși revelator: patru!

Nu erau oare cei patru cu care avusesem de-a face în localul lui Mulligan? Cât despre intenția lor, era destul de transparentă. Cu siguranță nu făcuseră daravela asta pentru a-mi sări într-ajutor ci din cu totul alte motive. Probabil că așteptarea până la proces li se păruse plictisitoare, iar rezultatul, o probabilă condamnare a mea la câțiva ani de detenție cu totul nesatisfăcător.

Doreau o satisfacție mai rapidă și mai completă. Poate că se gândeau să-mi aplice legea lui John Lynch! După ce am ieșit din oraș am călărit o vreme pe una dintre șoselele de acces spre Silver City, care era mai mult un drum de care. Probabil că era și traseul diligenței, și în general al carelor care aduceau și duceau marfă înspre și dinspre oraș.

După încă vreo zece minute am părăsit șoseaua principală luând-o pe un drumeag lateral. Și acesta se termină curând, după care am debutat într-o vâlcea plină de vegetație și presărată cu copaci răzleți. A fost primul popas pe care l-am făcut, sub coroana unui cedru impunător.

Abia aici, cei patru și-au tras cagulele de pe față, iar mie mi s-a luat călușul. Nici o surpriză, din punctul meu de vedere, erau toți patru acolo: Mendoza, Stockwell, Monroe și Coulter. În afară de Mendoza pe care-l cunoscusem personal, ceilalți nu mi se făcuse onoarea de-a le fi fost prezentat.

— Ei ce ai de spus Lockbridge? Ai reușit până la urmă evadarea anului. L-ai ademenit pe bunul Slim, l-ai imobilizat și l-ai vârat în locul tău în celulă. Apoi l-ai legat cum e mai bine după care i-ai vârat și un căluș în gură. Abia pe urmă

ți-ai însușit pistolul, banii și toate lucrurile pe care le mai aveai.

— Ce crezi că or să facă bunii cetățeni ai orașului, în frunte cu șeriful, când vor auzi, de isprava asta nerușinată? luă un altul cuvântul, rânjind cu gura până la urechi. Tu ce crezi Beau?

— Pe dracu, ce cred; cred ca și tine, Dave! Vor organiza repede o poteră, cu Slim Babcock în frunte și Ben Meadows.

— Numai că alți cetățeni mai deștepți și mai vigilenți decât molăii ăia, le-or fi luat-o deja înainte, urmă să cuvânteze celălalt, așa numitul Dave.

— Vor face treaba în locul lor, or să-i pună o cravată frumoasă din cânepă la gât ticălosului, și-l vor trimite așa pe „veșnicele plaiuri ale vânătorii”.

Indivizii se stricau de răs nu alta. Totuși mi-a fost dat să constat, că deși o luau ca atare, nu era pic de glumă în vorbele lor. În timp ce unii mai vorbeau încă, Mendoza desprinsese un alt lassou, de la oblâncul șeii bidiviului său și confecționează un laț frumos pe care mi-l petrecu cu ochii holbați de satisfacție în jurul gâtului.

Tot el călare încă, aruncă celălalt capăt al funiei peste una dintre crengile cele mai solide ale cedrului, în timp ce ceilalți trei mă aburcară pe cal. Tot Mendoza trase frânghia care se întinsese la maximum, după ce petrecuse de câteva ori frânghia în jurul crengii.

De-acum nu mai urma decât să dea o lovitură cu palma în crupa calului, pentru ca eu să rămân suspendat între cer și pământ. Mă credeam pierdut întrucât, așa imobilizat cum eram, nu m-aș fi putut elibera. Prin urmare realitatea depășea cele mai urâte coșmaruri pe care mi le puteam imagina.

La oricâți ani de temniță grea aș fi fost condamnat atâta timp cât mai eram în viață mai existau speranțe, o amnistie, o grațiere sau chiar rejudecarea procesului.

Tocmai pentru a nu se expune unui asemenea risc ticăloșii hotărâseră să rezolve problema în felul lor, aplicându-mi legea lui John Lynch. Chiar dacă mai târziu lucrurile s-ar fi lămurit și ar fi fost puse în adevărata lor lumină, dezvinovățindu-mă, pentru mine ar fi fost prea târziu.

Prin urmare, până aici ți-a fost Steve Lockbridge, locotenent în armata confederată. Ai trecut de nenumărate primejdii în tot acest îngrozitor război civil, pentru a cădea răpus de uneltirile diabolice ale unor nemernici orgolioși, care nu putuseră uita o chelfăneală bună căpătată într-un *saloon*.

— Ei *hombre*, rânji malefic Mendoza, mai ai dreptul la un ultim cuvânt. De vreme ce tot vom fi moștenitorii tăi măcar atât hatâr să-ți facem.

O cascadă de râsete sonore venite dinspre ortacii lui Diego, îi acompaniară cuvintele. La acest ceas de noapte și în aceste circumstanțe totul suna și arăta straniu.

Se așteptau probabil să implor și să apelez la crutare pentru a le mai oferi încă o ultimă satisfacție înainte de a mă expedia pe lumea cealaltă. Eram destul

de bun cunoscător de caractere și psihologie umană ca să nu-mi dau seama de intenția călăilor mei. Nici o forță de persuasiune din lume n-ar fi fost suficientă de-a le schimba mentalitatea acestei specii subumane lipsită de orice urmă de empatie. Ar fi răs sau s-ar fi prefăcut chiar că acceptă, după care ar fi lovit brusc în crupa calului, desfătându-se de minutele agoniei mele.

Dar atunci de ce să le ofer ticăloșilor această ultimă și supremă satisfacție?

Prin urmare n-am spus nimic, ci mi-am acceptat cu fatalitate destinul. Fiecare dintre noi, la oameni mă refer, cu gândire rațională, știe că prețul câștigării dreptului la viață este moartea, și că acest preț va trebui plătit de către fiecare într-un fel sau altul. Un fapt știut și asumat de către fiecare, numai că scadența venise pentru mine mai devreme decât mă așteptam. Venise acum și asta fusese totul.

— Păi nespălatul ăsta nici nu ne face cinstea de a ne vorbi în ultimele momente ale vieții sale, Beau! declară iritat Mendoza.

— Ba eu cred, Diego, că mormolocul ăsta și-a înghițit și limba de frică, l-am auzit pronunțându-se pe un altul care nu mai vorbise până acum.

— Îi faci o nedreptate, Rafe, dacă-l numești mormoloc. Nu uita ce bine te-a altoit noaptea trecută în taverna lui Mulligan.

— Lasă că nici ție nu ți-a mers prea bine, Beau, îi replică mucalit acesta, în hohotele de răs ale celorlalți.

— Ei bine *amigos*, o să ne mai petrecem toată noaptea aici lângă hoitul ăsta deja mort de frică? Să-i dăm un brânci murgului, și să plecăm acasă ca niște bravi cetățeni ce suntem.

După aceste ultime cuvinte Mendoza își și ridică biciul să-i ardă una patrupedului care ar fi țâșnit ca din pușcă.

— Stai, oprește-te Diego, îl apucă cu un braț ferm, Beau Monroe. Putem face asta oricând, dar apoi distracția s-a terminat, ori eu cred că putem obține mai mult.

— Ce vrei să spui Beau, ce-am avea noi de câștigat dacă Lockbridge ar rămâne în viață? Eu cred că numai de pierdut, și totul s-ar putea întoarce împotriva noastră.

— Asta dacă-l ucidem fără proces, ar putea exista neplăceri, și n-aș mai vrea să-l supăr pe babacu'.

— Nu și dacă îi punem pistolul în mână și i-am altoi vreo două gloanțe. L-am urmărit și individul a tras asupra noastră. A fost un caz de legitimă apărare, se exprimă același Rafe.

— Ei vezi, varianta asta e mai plauzibilă decât funia, deși nu atât de spectaculoasă, a fost de părere Monroe. Dar eu am în vedere și altceva care mi se pare și mai bun. Ideea mi-a venit când mi-am amintit de încăierarea din bar.

— Ce vrei să spui, Beau?

— Zic să folosim în favoarea noastră abilitățile lui Lockbridge, de a lovi atât

de puternic cu pumnul.

— Vrei un nou duel cu berbecul ăsta? ceilalți în priviră pe Monroe cu vădită neîncredere.

— Dar ce, mă crezi nebun? după o răfuială cu ăsta pe nici unul dintre noi nu ne-ar mai primi drăguțele în alcovul lor secret. Altu-i șpilul.

— *Caramba amigo*, spune-mi-l odată și nouă, nu ne mai perpeli ca pe jăratec!

Până la urmă am ascultat și eu uimit, dar nu pot nega și cu o adâncă ușurare, următorul scenariu: trebuia să ne deplasăm în Guntown și alte orașe de graniță, unde se organizau întreceri ilegale de lupte, mai precis de box, și unde se pariau sume uriașe. Urma să lupt supravegheat îndeaproape cu diferiți luptători pentru a-mi face un nume. La sfârșit urmau să aleagă un luptător renumit care mă va face arșice, iar ei vor paria sume mari împotriva mea. De fapt se vor asigura că nu voi fi capabil să câștig atunci când ei vor decide asta. Voi fi cotonogit atât de bine că vor fi răzbunați și totodată, vor câștiga o grămadă de bani de pe urma mea.

— Toate sună al naibii de frumos, Beau, dar uiți un lucru. Cum o să-l supraveghem pe taurul ăsta să nu spele putina sau și mai rău, să se întoarcă asupra noastră?

— Mă gândesc așa. Pe timpul nopții o să-l legăm și în rest o să îl ținem sub amenințarea pistolului. Dacă încearcă ceva, primește un glonț.

— Dar nu o să răspundem în fața legii?

— Nu, pentru că vom susține că abia atunci l-am recunoscut în persoana evadatului pe care noi îl urmăream, apoi, vom găsi și arma lui într-unul dintre buzunarele sale. În condițiile astea, invocarea dreptului la autoapărare ar convinge pe oricine.

— Chiar și pe judecătorul Monroe, hohoti unul dintre cei patru.

— Chiar și pe el, Dave, veni răspunsul de pe buzele lui Monroe.

— Hm, nu știu ce să zic. Planul nu e rău, dar presupune primejdii. Eu tot susțin, să-l trimitem repede la strămoși, și cu asta basta.

— Ție-ți convine Diego, pentru că babacul îți livrează pesos după pofta inimii. Pe mine și pe ceilalți, știi bine că ne țin din frâu. Propun să votăm democratic și majoritatea va decide, l-am auzit glăsuind pe Beau Monroe.

S-a votat și a fost trei contra unu, în favoarea mea, dacă voiai să privești lucrurile din această perspectivă.

Capitolul VI

PRIMA LUPTĂ

Ceea ce a urmat a fost un drum lung și chinuitor înspre următorul orașel de graniță Guntown. Pot spune numai atât că a fost un drum de coșmar, presărat cu numeroase popasuri, e drept, petrecute însă în spinarea bidiviului meu. Mi se legaseră picioarele de chingile șeii și în plus am fost încadrat în față și spate de către doi cerberi.

Bineînțeles că tot drumul m-am gândit la o modalitate de evadare, dar pe parcurs mi-am dat seama că era imposibil. Caii răpitorilor mei, pentru că deja le pot spune așa, erau de o calitate net superioară și în plus nu erau deloc osteniți. În ceea ce mă privește, cal și călăreț, eram la capătul puterilor. De altfel, Monroe, inițiatorul acestui plan, se pare adevăratul creier, rațional al grupului, mă avertizase.

— Bagă de seamă Lockbridge! Sunt convins că-ți va trece prin cap să speli putina la orice ocazie pe care vei considera-o favorabilă, dar te asigur că n-ai nici o șansă. Nu ești înarmat cu adevărat deși îți porți arma la oblânc, iar gloanțele noastre te-ar ajunge oricând din urmă. Ești doar considerat un fugar și avem tot dreptul din lume să tragem asupra ta dacă nu te predai. Dimpotrivă, dacă nu te opui, și vei colabora vei avea numai de câștigat. Adu-ți aminte de un singur lucru, că eu astăzi, ți-am salvat viața. Dacă ar fi fost după Mendoza ai fi atârnat deja în ștreang. Deci ne-am înțeles?

Am dat din cap fără a mai spune nimic în plus.

Da, totul era adevărat. Dacă nu era Monroe cu ideea lui aș fi fost deja mort. Oricât mi-ar fi displicut, din acest punct de vedere avea dreptate. Toate astea mi le spusese Monroe într-un moment când ceilalți nu erau prin preajmă. Tactica lui era străvezie și ușor de priceput. Îmi dădea de înțeles că era oarecum de partea mea doar dacă nu aveam să le creez dificultăți. Firește că măsurile de siguranță și supraveghere nu slăbiseră deloc. Pe de altă parte nici eu nu aveam de gând să-mi sfidez soarta în condițiile vitrege pe care le-am amintit. Mă gândeam că odată ajunși în oraș voi găsi o ocazie acolo, favorabilă. În sfârșit, așa cum am spus, după un drum lung și chinuitor am ajuns în după-amiaza zilei următoare în Guntown.

Acesta nu era decât un orașel de graniță, complet scăpat de sub control mai ales în sezonul în care cirezile de vite mânate de cowboy, frustrați de săptămâni întregi de privațiuni, se dezlănțuiau la *saloon*. Aici nu domnea interdicția de-a depune armele la intrarea în oraș, și din acest motiv omorurile, după nopțile de beție crâncenă erau la ordinea zilei. Spre deosebire de Silver City unde

comunitatea se organizase cât de cât, aici acest lucru se părea că eșuase. Ultimul șerif care fusese ucis într-o confruntare căreia voise să-i pună capăt, la unul dintre cele două *saloon*-uri din oraș, nu fusese înlocuit. Urmau să aibă loc alegeri, dar din cauza unor diferende partizane acest lucru trena impardonabil de mult.

Toate acestea le-am aflat seara după ce fuseserăm încartiruiți la unul dintre cele mai bune hoteluri din oraș. Monroe alesese hotelul și aranjamentul conceput de acesta arăta cam așa. În prima cameră, cea mai spațioasă, urmau să stea cei patru ortaci. Eu însă, ca o favoare specială, ca să spun așa, primeam singur odăița din fund. Aceasta fusese la origine un fel de cămară de alimente și mai avea doar o singură fereastră pentru iluminat care dădea în curtea interioară. Fiind situați la etajul patru, așa cum ceruse Monroe, nu aveai nici o posibilitate de-a ieși pe geam afară de cazul că ai fi fost dispus să-ți frângi gâtul. De altfel acesta m-a avertizat:

— Lockbridge ești „musafirul” nostru și ți se acordă cinstea de-a locui singur. Ușa ta va fi încuiată. Bagă bine de seamă, dacă încerci s-o spargi, sau gândești să ne surprinzi nu-ți va merge bine. Unul dintre noi tot îți va găuri fundul cu un glonte. Pe urmă te predăm autorităților din Silver City, și nici măcar nu vom putea fi trași la răspundere pentru crimă. În plus unul dintre noi va sta tot timpul de veghe. Asta așa ca să nu-ți faci iluzii. Ei ce spui, cum îți place planul nostru?

— Este un plan bine gândit și aparent fără cusur, Monroe. Totuși eu am să încerc să-i surprind slăbiciunile.

— Sunt absolut convins de asta, Lockbridge. Acum însă dormi și te odihnește. Mâncarea îți va fi servită ca unui domn ce ești, în cameră.

— În definitiv, cazarea și mâncarea se fac pe banii tăi *hombre*, interveni Dave Coulter, pe care izbutisem să-l cunosc în lungile ore de călărie până în oraș.

— Dave are dreptate. Ne permitem prin urmare să fim generoși, fu de acord, Monroe.

Într-adevăr mâncarea ni se adusese la toți în cameră, așa cum comandase prin room-service Monroe. În ceea ce mă privește am înfulecat o porție uriașă de *steak*, *apple-pie*, și cafea, la dispoziție. După asta am fost sfătuit să mă culc, de parcă aș fi avut și altceva în gând în după-masa asta.

— Și acum nani, Lockbridge, tu ai devenit investiția noastră și avem de gând să te menținem în formă. Diseară o să-ți aduc la cunoștință, ce și cum.

După sfaturile astea aproape prietenești dacă n-ai fi cunoscut contextul, ușa care da în spațiul locativ care-mi fusese hărăzit a fost închisă cu cheia, iar eu m-am trântit așa îmbrăcat pe pat. Spre surprinderea mea acesta era înzestrat cu o saltea solidă, cuverturi de lână precum și cu cearșafuri albe și curate.

Din respect pentru personalul care-mi pregătise camera, am izbutit să-mi dau jos măcar cizmele. Am dormit așa cum nu mai dormisem niciodată în viața

mea. Nici atunci când se terminase războiul și demobilizat fiind nu aveam altceva mai bun de făcut decât să uit gustul amar al înfrângerii. Pentru mulți soldați și acum mă refer la cei încorporați voluntar ca mine, gestul semnării actului de capitulare la 8 Aprilie 1865 la Appomattox, al generalului nostru Robert E. Lee, un model desăvârșit al gentlemanului și a tipului de erou american, a fost în primele zile de nesuportat. Nu puțini au fost din aceia care nu au suportat presiunea, dezamăgirea și rușinea și și-au pus capăt zilelor.

Dacă n-am făcut și eu același gest, au fost doi ochi luminoși, deși încărcăți de lacrimi, ai mamei mele, pentru care eram singura ei rațiune de a trăi, acum după ce tata se prăpădise încă de la începutul războiului.

Mi se părea profund nedrept să-i rezerv o asemenea lovitură, la sfârșitul celor patru ani în care ea nu visase decât la reîntoarcerea mea acasă. Dar asta mi se părea că se întâmplase demult, și era o poveste aproape uitată. Oboseala și uzura unui om este întotdeauna rezultanta traumelor combinate provocate de agresiuni de natură fizică și psihică. Trecusem prin încercări grele și nu doar faptul că fusesem nevoit să călăresc o noapte întreagă și o zi, fără somn și fără mâncare a fost ceea ce mă doborâse. Înlănțuirea aceea incredibilă de evenimente care au culminat cu momentul când ți se pusese ștreangul la gât nu are cum să nu lase urme.

În sfârșit, am dormit fără întrerupere tot restul după-amiezii, seara, și noaptea care a urmat. Răpitorii mei au avut măcar bunul-simț, să nu mă trezească. După cum am aflat mai târziu, nu făcuseră asta deloc din considerente umanitare. În felul ăsta le făceam mai puține probleme, și-apoi cum îmi mărturisise cu cinism Monroe mai târziu, bunăstarea lor depindea foarte mult de perfectă mea integritate fizică. E foarte posibil ca și aceștia să fii mânat între timp „porcii la jir”, dar firește că nu mi-au dat raportul. A doua zi dimineață, Dave Coulter a fost cel care deschise cu precauțiune ușa:

— Ei Lockbridge, ai făcut ochi? mă întrebă el, oarecum liniștit văzându-mă încă întins pe pat cu mâinile împreunate sub cap.

De altfel în spatele lui, Monroe stătea pregătit cu mâinile pe pistol în caz că aș fi încercat ceva neașteptat. Și nici măcar acesta nu le era îndeajuns. Într-un plan mai îndepărtat, Mendoza și Stockwell stăteau și ei în alertă. Mi-a venit să râd. Dacă acestor patru indivizi le era atât de frică încât nici o măsură de precauție nu li se părea inutilă, înseamnă că le vârașem serios frica în oase. Și asta era bine pe de-o parte, pe de cealaltă parte însă, aceste măsuri excesiv de prudente îmi lăsau și mai puțină marjă de mișcare.

— Ei, Dave, am replicat aproape prietenos, intră cu curaj, și-ți promit că n-o să te mănânc, acum la micul dejun. Cu condiția să-mi comanzi chiar tu unul, în schimb. Ouă cu șuncă, chifle și o ceașcă mare de cafea.

Coulter se întoarse înspre ortacul său din spate, Monroe și mormăi prost dispus:

— Individul ăsta își bate joc de noi, Beau. E dispus să facă glume, pe când eu am fost nevoit să-i păzesc ușa o parte din noapte, cu pistolul încărcat.

— Dave, n-avem ce-i face astea-s regulile jocului. O să-i iasă batjocura pe nas, după ce va da ochii cu Thorndyke. Dar acum ai face bine să faci exact ce ți-a cerut acest *hombre*. Comanzi jos, patru porții respectabile de ouă cu șuncă și cafea. Asta în timp ce eu îl informez pe *musafirul* nostru, asupra evenimentelor viitoare.

Dave Coulter dispăru din pragul ușii iar în încăpere intră Beau Morgan. Abia acum am avut răgazul de a-l examina mai cu atenție pe acest membru al grupului, căruia se părea că toți îi datorau ascultare.

Nu era ceea ce s-ar fi numit un șef, dar era un asentiment mutual convenit între ei, că era cel mai îndrituit să gândească și să ia hotărâri în numele tuturor. Să se fii datorat asta autorității izvorâte din poziția tatălui său care era judecător în Silver City, sau personalității sale?

Deocamdată nu mi-am putut da seama. Din punct de vedere fizic, Morgan nu făcea o impresie deosebită. Era de constituție medie, și avea chiar alura și prestața unui gentleman. Avea o freză bogată bine îngrijită, trăsături regulate, o bărbie fermă și doi ochi cenușii pătrunzători. Mi-a trecut chiar prin minte că femeile cu siguranță l-ar fi putut considera atractiv, și că de mic copil făcea poate cinste numelui său patronimic. De altfel Beau, înseamnă frumos, și derivă din franceză. În familia Monroe unde poate crescuse chiar cu o guvernantă franțuzoaică, bunele maniere se învață încă din pruncie.

Păcat numai că această spoială de cultură este invadată ulterior de tarele de caracter și de temperament, dar cel puțin nu sunt violate aparențele. Din acest punct de vedere, Monroe făcea o excepție în raport cu restul grupului, Coulter, Stockwell și chiar Mendoza care erau niște flăcăi voinici dar cam rudimentari. Le lipsea eleganța, spiritul vivace, umorul și discernământul de care se părea că dispune Monroe. Poate că în alte împrejurări nu mi-ar fi displicut compania unui astfel de om, dar acum firește că nu era cazul. Cu toate acestea nu puteam uita că lui îi datoram viața. Mai ales Mendoza cu ura lui viscerală, m-ar fi trimis pe lumea cealaltă cu cea mai mare satisfacție fără să se gândească la eventualele consecințe.

Activitatea cerebrală era aproape incompatibilă cu firea acestui om. Deși din punct de vedere fizic, așa cum o mai menționasem, nici Mendoza nu făcea deloc o impresie rea.

— Hei, Lockbridge se pare că îți merge bine, se pronunță Monroe de îndată ce se așază pe scaun la o distanță considerabilă de patul pe care mai stăteam eu așezat. Nu-mi schimbasesm poziția, și nici nu eram de părere că ar fi cazul să mi-o schimb.

— Cât se poate de bine ținând cont de circumstanțe, am replicat politicos.

— Îmi pare bine să văd că ne înțelegem, ei iată cum stau lucrurile. Azi este

joi dimineața, dar sâmbătă seara ai *match*.

— Îmi pare bine s-o aud, dar în care echipă voi juca, de crichet sau golf? am întrebat eu amuzat.

— Vei juca în echipa noastră, sau mai precis în aceea de dat cu pumnii, Lockbridge. Nu-mi spune că ți-a pierit memoria, asta a fost prețul pentru care ți-a fost cruțată viața, deocamdată... continuă el, după un minut sau două.

— De unde ai dedus că aș fi bun la așa ceva, Monroe? Dacă numai faptul că am pocnit patru bețivi într-o speluncă murdară, atunci e puțin lucru, crede-mă.

— Nu fii obraznic omule și află că nu am fost beți, cel puțin nu cu toții. Ai ceva vlagă în pumni să știi, nu-mi face plăcere s-o recunosc, dar am simțit-o pe propria-mi piele.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat așa, dacă știam ce-o să urmeze îți jur că mă lăsam chelfănit, am spus eu și pe jumătate chiar că așa era, corespundea adevărului.

— Dar n-ai făcut-o Lockbridge, și nu mai putem da timpul îndărăt; acum înapoi la treburile noastre. Vei lupta cu unul Dylan Thorndyke, un boxer de culoare. M-am interesat și l-am văzut chiar cum arată. Este voinic și puternic fără îndoială, dar în mod normal nu cred că n-o vei putea scoate la capăt. Puterea sa se bazează pe forța pumnului, dar nu cred că este mobilat fel de bine și la mansardă.

— Vasăzică va fi o partidă de box. Din câte reprize? m-am interesat eu mai cu seamă că mă privea personal.

Monroe se mărgini să zâmbescă.

— Mă ții de prost, Lockbridge? Dacă-ți închipui că vei lupta în șort și cu mănuși asistat de o brigadă de arbitri și eventual de un medic în preajmă, te înșeli amarnic. Și-apoi box e un fel de-a spune. Sunt permise și loviturile cu picioarele sau procedee din registrul luptelor. Mă rog, vei putea uza de tot arsenalul ca să-ți poți trimite adversarul la podea. Și să nu se mai ridice.

— Cum adică, până la moarte? am întrebat eu intrigat, pentru că asta nu mai era o luptă, un sport cum s-ar spune ci o adevărată luptă de gladiatori. Doar acolo aveau periodic lupte pe viață și pe moarte în cinstea nu știu cărui potentat.

— Ei nici chiar așa, doar să-l scoți din luptă, și să n-o mai poată relua în următoarele cinci minute.

— Presupunând că o să boxez, mă rog, o să mă lupt, eu cu ce mă aleg? am întrebat cât se poate de serios, făcând pe naivul.

— Că o să boxezi amice este o certitudine, dar ți se cere ceva mai mult.

— Adică?

— Să câștigi. Bursa e una, dar nu e mare lucru, vorbesc de cea care se oferă câștigătorului, în jur de 500 de dolari, sau în cazuri excepționale 1000. Grosul vine din altă parte.

— De unde? am întrebat aparent neștiutor, deși bănuiam despre ce este vorba.
— De la pariuri; vom paria de la caz la caz, pentru sau în contra ta, și de fiecare dată vei face exact ceea ce-ți spunem noi.

— Pentru a fi siguri puteți paria că voi pierde.

— Și de câte ori crezi că va merge acest truc? Întri în ring și te întinzi ca o femeie repede la pământ. Cota ta va coborî foarte jos, și mai bine am paria pe un cal mort decât pe tine! Nu amigo! Va trebui să câștigi. Și chiar de câteva ori la rând, pentru a face o bună impresie.

— Revin cu întrebarea, pentru ca să câștig trebuie să apelez la toate resursele mele disponibile, fizice și mentale, și nici atunci nu pot garanta nimic. Deci, eu cu ce mă aleg, ca să mă pot mobiliza cum trebuie?

— Cu viața Lockbridge! Crezi că e puțin lucru? Prietenii mei, adică „bestiile” astea, ți-ar fi vrut capul încă de la început și asta numai fiindcă le-ai rănit amorul propriu, până nu le-am vârat eu altă idee în capul lor sec. Dacă nu câști pe muzica noastră mă tem că nu vei mai cânta deloc. Dar dacă mă faci să nu apar ca un nătărău, cine știe, poate că în cele din urmă te fac scăpat.

— Așa o fi, cine știe. Mă întreb Monroe, cum de te-ai înhăitat cu brutele astea? În orice caz tu nu ești croit după același calapod ca ei.

Încercam și eu ceea ce făcuse și pișicherul ăsta cu o clipă mai înainte, să-mi strecoare în suflet speranța că aveam pentru ce să lupt și să-mi mobilizez toate energiile. Vezi Doamne dacă jucam pe placul lor, poate mă va face scăpat. Dar vorba aia, cine știe! Acum am replicat zgândărindu-i cum puteam și eu orgoliul.

— Lockbridge crede-mă știu ce intenționezi să faci.

— Cam ce-aș putea face eu în situația mea?

— Vrei să creezi o breșă între mine și partenerii mei, dar crede-mă, nu ține. Dacă însă îți vei juca rolul bine, așa cum ți-am spus, lucrurile ar putea să se schimbe. În definitiv nici ura nu ține o veșnicie și băieții ar putea să uite.

— O.K, în cazul acesta să stabilem câteva lucruri necesare pentru a putea da totul în ring, nu e suficient să dorm și să mănânc bine.

— Dar de ce mai ai nevoie?

— Să mă antrenez: haltere, sac de box, și tot tacâmul. În plus de sparring-parteneri.

— De primele ți-aș putea poate face rost, dar de sparring parteneri? Nu ți se pare că ceri prea mult?

— Nu! Dacă vrei să câștig, dă-mi-l pe Mendoza sau pe vreunul dintre ceilalți doi nătărăi, de exemplu.

Luminițe hazlii se aprinseră în ochii lui Beau Monroe.

— Știi ceva Lockbridge? Chiar o să le aduc la cunoștință propunerea ta. Poate se vor bucura.

Știam c-o spune doar în glumă, dar eu m-am prefăcut serios, și am continuat:

— Pentru a echilibra sortii, pot să ia parte toți deodată. Adică un raport de trei la unul și ar fi o repetiție pe cinste.

După asta discuția mea cu Monroe s-a încheiat. Între timp apăru și Dave cu micul dejun, pe care l-am savurat la pat de parcă aș fi fost în luna de miere. Am fost lăsat singur să mă lupt cu ouăle și cu șunca și în timp ce o făceam am auzit din spatele ușii la un moment dat râsul sonor al lui Monroe, urmat de niște înjurături urâte. Probabil că bunul Beau le adusese la cunoștință propunerea mea. Tocmai terminasem cu mâncarea când ușa se deschise brusc și Mendoza apăru în pragul ei.

— Am auzit c-ai fost obraznic, *hombre*, și pentru asta o să te fac să-ți înghiți limba.

— Sigur Diego, i-am spus. Chiar ești invitatul meu și putem începe chiar acum, am spus bine dispus.

— *Madre de Dios*, izbucni acesta ducându-și mâna la brâu, pentru a pune mâna pe pumnal.

În clipa aceea apăru Monroe, care-l luă domol de după umeri și-l împinse încet, îndărăt în cealaltă cameră, apoi îmi făcu cu ochiul. Mai târziu în decursul aceleiași zile nu uită să-mi spună.

— Nu-i întărâta prea mult Lockbridge, calmul și răbdarea nu se numără printre virtuțile lor.

Acum că dormisem și mâncasem bine, nu mai aveam nimic util de făcut. Doi dintre dulăii de pază de alături se duseseră în oraș, dar mai rămâneau încă alți doi de gardă. Ușa era încuiată, și la cel mai mic zgomot suspect i-aș fi alertat numaidecât pe „vecinii” de apartament. Îmi treceau prin cap fel de fel de gânduri nebunești despre felul cum aș putea face să le înșel vigilența dar nu vedeam nici unul viabil. Diabolicul ăsta de Monroe le gândise bine pe toate.

M-am urcat pe scăunel și m-am uitat pe ferestruica îngustă care dădea în curtea din dos a hotelului. Chiar dacă aș fi avut la mine o funie suficient de lungă sau mi-aș fi putut confecționa vreuna, era îndoielnic că aș fi încăput pe geam. La înălțimea mea de peste 1,90 și 90 de kilograme, chiar dacă aș fi fost gol-goluț și-ar fi fost cu neputință să mă strecur prin această ferestruică. Poate că acum 20 de ani să fi făcut-o, dar atunci nu eram decât un băiețel slab și nevolnic; o altă idee ar fi fost să expun în geam felurite obiecte și apeluri care să atragă atenția. Dar cine naiba se uită la o ferestruică insignifiantă de la etajul patru și care mai dă și în curtea din dos?

Nu, de-aici, din această cameră-celulă blestemată de hotel nu existau sortii de evadare. Am ajuns la concluzia că numai când voi fi scos afară pentru luptă, acolo în public, să-mi pândesc ocazia potrivită. Neavând însă ce face, pentru a-mi menține mintea trează continuam să-mi imaginez diferite scenarii despre felul cum ar trebui să procedez, în momentul când voi apărea în public.

O șansă ar fi fost să mă las arestat, sau să lovesc un om al legii, pentru a le

forța mâna, dar știam prea bine că nimeni dinspre partea asta nu participă la lupte de box ilegale. Și chiar dacă ar face-o ar ezita să mă aresteze pentru a nu genera mai târziu complicații, deconspirându-se pe sine. Ocupat cu astfel de scenarii, nici n-am remarcat cum au trecut orele și se făcuse amiază. Din nou și-a făcut Monroe apariția și spre surpriza mea, Rafe Stockwell și Dave Coulter mi-au introdus în cămăruță tot felul de instrumente de antrenament, extensoare, saci de box, haltere de diferite dimensiuni.

— Ai aici tot ce-ai dorit, Lockbridge, ca să nu-ți poți scuza mai târziu eșecul.

— Încă ceva Beau, asta e pentru condiție fizică. Pentru a-mi menține moralul și a nu mă plictisi între reprimările de antrenament, aș vrea niște ziare și câteva dime-novels din acele care se găsesc la *drug store*: cu Buffalo Bill, Texas Jack, sau cu Nick Carter.

— Devii tot mai pretențios Lockbridge, și încă nu ne-ai arătat nimic, deși am investit până acum serios în aiurelile tale.

— Să nu-mi spui că din banii voștri, tot din cei 700 de dolari ai mei.

— Ei vezi, aici ai și tu dreptate, amice. Firește că pe cheltuiala ta, ce-ți închipui? cu asta discuția noastră s-a încheiat.

Iar ceilalți doi dintre cei patru au coborât și ei în oraș. Totuși înspre seară, înainte de-a fi adusă cina, am avut ceea ce mi-am dorit: ziare, mai mult sau mai puțin proaspete și câteva reviste de ficțiune cu care să-mi omor vremea. După masa de prânz și o siestă obligatorie de vreo oră pe care mi-am impus-o, am început să lucrez cu sârg la aparate. Aveam nevoie să ajung la o condiție fizică acceptabilă dacă tot era să intru în ring. Pe de altă parte o astfel de muncă fizică te sustrăgea gândurilor rele și-ți canaliza refulările. Seara, când Monroe deschise ușa și mă contemplă din pragul ei cum mă răfuiam cu sacii de box, dădu din cap apreciativ.

— Ține-o tot așa bătrâne, și-o să măhuri cu ei pe jos! spuse el cu încântare.

— Spre beneficiul lui *Monroe and company*! răspunsei eu pe un ton neutru.

— Spre conservarea vieții tale păcătoase, *hombre*.

Am cinat de parcă nici nu mâncasem la prânz. Efortul depus îmi crease o mare poftă de mâncare; poate că în zilele astea o să mai pun câteva kilograme pe mine, mi-am spus, dar principalul era ca aceste kilograme să se transforme în mușchi și forță motrice.

Mai aveam la dispoziție ziua de vineri și sâmbătă dimineața. Atunci trebuia s-o las mai moale cu antrenamentele, pentru a-mi cruța forțele în vederea luptei de seară.

În sfârșit a venit și ziua de sâmbătă. Azi urma să dau prima luptă și-apoi să văd ce s-o mai petrece. Nu aveam de gând să-mi arăt cărțile prea curând și m-am decis să aștept cu răbdare momentul potrivit. Dacă acesta nu mi se va oferi chiar de la prima confruntare în public, așa să fie. Urmează să o aștept pe a doua. Principalul era ca atunci când mă voi decide să-mi recâștig libertatea, să

și reușesc. A doua oportunitate nu puteam să cred că mi se va oferi.

Lupta era programată pentru ora 8 seara. Am mâncat ceva ușor, cam pe la ora patru, după care m-am culcat. Aproape de ora șapte am fost deșteptat, și mi s-a comunicat să mă pregătesc. Luptele începeau de la ora șapte dar mai erau și alții care evoluau înaintea mea. Monroe mi-a spus, că în nici un caz înainte de ora opt nu ne va veni rândul.

În orice caz lupta mea cu Thorndyke, nu avea să fie meciul vedetă. Erau luptători mai renumiți înaintea mea, și nici măcar Thorndyke nu avea o bursă prea mare. Meciurile noastre erau, după cum se zice, partide de umplutură, până la meciul vedetă, care va avea loc imediat după al nostru.

— Lockbridge băiatule, va trebui să-ți alegem un nume. Cu siguranță nu vei putea lupta sub numele tău. Doar ești un evadat din Silver City, și dacă se află, ne-am ars. Noi, ca noi, dar pentru tine e prăpăd.

— Mi-e complet indiferent, cum o să mă prezentați. Alegeți voi, un nume.

— Atunci află că eu unul m-am și gândit. Tot arăți tu ca un indian, atunci de ce naiba nu te-ai numi Navajo Bill?

— Chiar așa, de ce naiba?

— Atunci ne-am înțeles, Billy-boy. ăsta este noul nume al tău și la ăsta o să răspunzi. O să-i instruiesc și pe băieți ca nu cumva să ți se adreseze altfel. Vezi cum lupți pentru că o să pariem pe tine.

— Aș prefera s-o faceți pe adversarul meu.

— Ca să te poți culca imediat la pământ după prima lovitură. Nu ține omule, doar avem gânduri mari cu tine. Și numai dacă o să lupți în meciul vedetă, atunci se pot câștiga bani frumoși.

Înainte de a ieși din cameră, Monroe s-a gândit la câteva detalii. Mi-a ales o bentiță cu care mi-a legat părul rebel, și a tras cu niște vopsea câteva dungi de-a lungul și de-a latul pe față. Cică vezi Doamne m-ar fi zugrăvit în culorile războinicilor navajo; de altfel și îmbrăcămintea îmi era pe jumătate indiană. Întrucât urma să luptăm dezbrăcați până la brâu, mi-a mai trasat și câteva dungi pe spate.

— E în interesul tuturor Billy, se pronunță el. Nimeni nu trebuie să bănuiască că ești un deținut evadat.

— Uی că nu am fost condamnat încă de vreun judecător, Monroe. Doar acuzat de tine și ortacii tăi, de fapte pe care nu le-am comis.

— Nu are nici o importanță, Billy-boy!

— Pentru mine este important acest detaliu.

— Numai că tu, cu detaliul tău nu sunteți importanți pentru noi. Dar, să mă ia naiba, dacă nu arăți acum ca un indian veritabil, omule, se entuziască el, dându-se un pas îndărăt pentru a-și admira opera.

— Și nu uita Billy, l-am auzit glăsuind și pe Dave Coulter. Suntem tot timpul în urma ta, și suntem înarmați. Dacă încerci să speli putina, înainte sau după

luptă, te ciuruim.

— Și avem justificare pentru asta, mai adăugă Monroe. Vezi tu, Billy am reușit și noi să descoperim sub acest deghizament viclean, că Billy indianul, nu este altul decât evadatul nostru din Silver City.

— Ingenios, n-am ce spune, am zâmbit eu strâmb. Placa asta n-o aud pentru prima oară.

— Așa e, dar ți-o repetăm ca să-ți intre bine la cap.

Am coborât în curte și Rafe Stockwell a venit cu caii. Ne-am aburcat sus, și la ora opt fără un sfert eram deja, undeva la periferia orașului Guntown, în fața unui complex de clădiri. Până la urmă s-a dovedit că nu erau altceva decât niște depozite vechi de marfă care fuseseră acum readaptate altor scopuri.

Am intrat în cea mai mare dintre clădiri și am fost aproape uimit de efluviile de lumină care veneau dinspre un fel de postament înconjurat cu frânghii groase de jur împrejur. Pasă-mi-te, acesta era ringul.

Câteva șiruri de bănci dispuse circular la diferite înălțimi, sub formă de amfiteatru erau locurile amenajate pentru spectatori. Mărimea sălii condiționa de altfel și numărul acestora care în nici un caz nu puteau depăși 200 de locuri, și deci persoane. Afară de cazul desigur, că alții ar fi preferat să rămână în picioare.

De altfel aceasta nu era o reprezentație pentru publicul larg, ci doar pentru cei inițiați. Spectacolul și pariurile erau exclusiviste. De îndată ce am intrat, m-a și izbit în față, un afiș care era agățat pe unul dintre pereți.

Era anunțat meciul vedetă, al unui anume Lee Burdock, *the Hammer*, cu Pietro Manneli, *the Hengst*. Adică Ciocanul contra Armăsarului. Despre mine, sau Thorndyke, nici pomeneală. Probabil că de negrul Thorndyke oamenii mai auziseră, dar de Navajo Bill cu siguranță, nu. Noi eram doar *small fish* – plevușcă – cu siguranță un aperitiv, până la felul principal al luptei dintre celor două vedete.

Cât despre public ce să mai vorbim. Erau adunați cam vreo 150 de persoane, dar vedeam că încă mai sosesc. Majoritatea erau cowboy, sau rancheri pasionați de lupta cu pumnii. Am văzut totuși printre aceștia și câțiva inși spilcuiți, probabil niște yankei din Est. Aceștia aveau locuri în primele rânduri ceea ce echivalau cu lojele la spectacolele de teatru. Printre aceștia se aflau desigur și bookmakerii care se ocupau cu pariurile. De altfel Monroe s-a dus ată la unul dintre aceștia, și a depus un gaj. În caz că pierdeam, se topeau și dolarii, dar dacă ieșeam învingător se câștigau de câteva ori mai mult. Monroe n-a făcut nici un secret din tranzacția încheiată.

— Billy-boy ai o cotă de unu la cinci. În favoarea lui Thorndyke se înțelege. De tine n-a auzit nimeni până acum, fă-i să te țină minte.

Deci asta era. Nu știu cât a îndrăznit să parieze Monroe, dar dacă câștigam se alegeau cu de cinci ori suma investită. Nu-mi făcea nici o plăcere să mă bat

pentru paraziții ăștia, dar dacă lucrurile mergeau cum voiam eu, speram să sărbătorească, să se îmbete, și să-mi facă misiunea mai ușoară. La ora opt precis a început confruntarea inaugurală.

Luptau un anume Niall Ardmore, un mulatru voinic cu un cowboy vânjos pe nume Joe Lansing. Multă vreme cei doi și-au dat târcoale, fără să îndrăznească să se lovească serios. Până la urmă au început să fie fluierați. De-abia atunci Lansing se lansă într-o ofensivă mai serioasă, dar a fost întâmpinat cu o rafală de lovituri la corp, soldate cu prăbușirea la podea a lui Lansing. Acesta însă s-a ridicat, chiar în momentul când s-a terminat repriza. Cea de-a doua rundă n-a avut nici un istoric. Ardmore își făcuse un plan tactic care până la urmă a dat roade: lovea cu precizie în zona ficatului descoperind că ăsta este punctul vulnerabil al cowboy-ului. Și chiar asta a și fost.

Mai întâi, Lansing căzu în genunchi, după care încercă să se ridice din nou. O făcu însă prea devreme întrucât primi un pumn năucitor care l-a trimis la podea pentru a doua oară, și cowboy-ul a trebuit să se retragă în fluierăturile copioase ale asistenței.

De acum urma partida mea. Mai întâi, a fost prezentat Dylan Thorndyke căruia i s-au adus ditirambi de către crainicul meciului. Cică fusese odinioară campionul statului Illinois. Cât despre mine, am fost prezentat, așa cum mă zugrăvisese, Monroe, adică un metis (jumătate alb, jumătate indian) fugit chipurile cu ani în urmă dintr-o rezervație. Mă rog, o poveste inventată ad-hoc, care în realitate nu interesa pe nimeni. Mai demnă de interes era lupta, sângele și suferința din ring pentru această „stimată” audiență. Eram, vezi Doamne, un challenger, care deși nu mai luptasem inițial, moștenisem ceva din dârzenia tribului Navajo. În sfârșit numele meu era Navajo Bill, și după spusele crainicului voi încerca în această seară să nu-l fac de rușine.

Dezbrăcat până la brâu am intrat în ring, orbit de șuvoaiele de raze luminoase care păreau să vină din toate părțile. Peste această hală, sau hambar fuseseră trase prelatele uriașe și acum la acest ceas de seară eram nevoiți să evoluăm, exclusiv la lumina lămpilor electrice. Când a pășit Thorndyke în arenă a fost întâmpinat cu un ropot de aplauze.

— Trimite-l pe acest Indio, Dylan, pe „veșnicele plaiuri ale vânătorii”, strigă în gura mare unul dintre partizanii săi.

— Rebelule, îmi strigară alții, ce ți-a spus Marele Manitou aseară?

În sfârșit astea și multe alte lucruri „drăguțe” pe care mi-a fost dat să le-aud, toate în aplauzele frenetice ale mulțimii. Era clar că nu eram campion la capitolul numit „simpatia publicului”.

Thorndyke era firește măgulit de atenția care îi era adresată și nu voia să dezamăgească. Monroe care începuse să joace rolul unui impresar-antrenor, mă avertizase.

— Negrul e voinic, dar boxează cam rudimentar. Dacă îi eschivezi loviturile

tari ai șanse să-l birui.

Într-adevăr acest boxer de culoare arăta splendid.

Poate că nu avea alonja mea dar cu siguranță mă întrecea în greutate. Bicepsii săi erau bine lucrați, iar pieptul și umerii largi îi defineau statura unui luptător. Când mă văzu, chiar înainte de-a începe lupta îmi arătă pumnul rânjind batjocoritor. Dacă omul era convins de superioritatea lui, asta îl putea face vulnerabil, și un adversar inteligent ar fi întors asta în avantajul lui.

Am intrat în ring, oarecum indiferent și asta părea să-l fi deranjat pe Thorndyke care ar fi preferat să dau semne de șovăială. Se năpusti asupra mea asemenea unui taur în coridă, și asta nu păru să-i facă bine. Am eschivat cu ușurință din corp, dar asta numai când a fost suficient de aproape pentru a nu mai putea regândi o altă mișcare. Pumnul lui vâjâi pe lângă capul meu dar nu mă atinse.

Acum, aș fi putut să-l lovesc din spate, înainte de a se redresa, dar nu am făcut-o. Dimpotrivă, l-am așteptat să revină, ceea ce vânjosul meu adversar și făcu. De data asta prudent, nu se mai repezi ca mai devreme, ci își organiză garda așteptând el, atacul meu. Numai că acesta nu veni deloc; nu aveam intenția să lovesc pe nimeni de dragul unor nemernici ci numai să mă apăr; până în acel moment nu m-a atins dar nici eu nu l-am lovit în nici un fel.

— Haide Dylan, nu vezi că vrea să-și bată joc de tine? Trimite-l naibii odată la podea.

— Ia-i scalpul omule și trimite-i-l acasă în wighwamul lui. Squawa aia a lui o să doarmă cu el sub pernă, strigă un mucalit spre hazul asistenței.

Întrucât starea asta de nonbelligeranță se prelungea au început firește și înjurăturile, cei ce pariaseră pe victoria adversarului meu erau nemulțumiți. Până la urmă fluierăturile propriilor lui suporterii îl împinseră pe negru să atace. Monroe avusese dreptate, Thorndyke avea pumnul greu dar nu reușea să îl folosească.

Cam așa se termină prima repriză, în înjurăturile și fluierăturile majorității spectatorilor. Firește nici eu nu fusesem cruțat, se vedea de la o poștă că evitam să lovesc, și-acum nu știau ce să mai creadă. Reprizele a doua și a treia nu s-au deosebit mult de prima. În pauza dintre repriza a treia și a patra, Monroe apărui în spatele meu, înjurând printre dinți.

— Ce naiba faci Billy-boy, îți bați joc de noi? Pune dracului capăt luptei până nu se enervează toți spectatorii. Urmează o luptă adevărată iar tu îi întârzi.

Asta așa era, până și partizanii negrului se întorseseră acum împotriva lui, văzându-i neputința. Totuși nu-mi puteau înțelege nici mie atitudinea; nu știau ce joc fac sau dacă sunt numai leneș.

— Hai Navajo, am auzit la un moment dat strigăte, trimite-l naibii, pe negrotei să facă nani, că vrem să vedem o luptă adevărată.

Se refereau desigur la confruntarea mult mai echilibrată Hammer-Hengst.

Aşa se face că în repriza a patra un croşeu de stânga străpunse apărarea lui Thorndyke, dublat de un upercut la bărbie, puse în sfârşit capăt confruntării care ameninţa să devină anostă. A urmat meciul serii Burdock-Pietro Mannelli, desigur mult mai spectaculoasă. A câştigat Burdock.

Capitolul VII

DIN NOU ÎN RING

Nu stă în intenția mea să descriu fiecare luptă cu pumnii. Fapt e că cei patru „colocatori” ai mei aveau motive să fie fericiți. După cum am aflat în momentul când ne-am întors la hotel, Monroe pariase pe mine 200 de dolari și se alesese cu 1000. Imediat pariase și mia asta pe victoria lui Burdock, și ieșiseră câștigați. Fiecare dintre cei patru, se alesese cu câte 500 de dolari, bașca cei 700 ai mei care intraseră la comun. Acum toată lumea îl felicita pe Monroe, pentru ideea lui și nimeni nu-i mai imputa faptul că-i împiedicase să mă trimită pe lumea cealaltă.

— Păi ce v-am spus eu camarazi? Acest *hombre* valorează mai mult viu decât mort, ca să nu mai spun de neplăcerile pe care le-am fi putut avea dacă-l expediam la strămoși.

Totuși nu toată lumea era fericită. De exemplu Mendoza nu se sfii să mi-o spună în față:

— Am sperat să-ți văd mutra făcută terci, și acum trebuie să aștept meciul următor.

— Desigur Diegito, nu-ți pierde speranța. Lucrul ăsta se mai poate întâmpla dar atunci ai grijă cum pariezi.

Toată seara de sâmbătă s-a benchetuit, dar cei patru sub conducerea înțeleaptă a lui Monroe nu și-au pierdut totuși rațiunea. Am fost legat, sub amenințarea pistolului, de mâini și de picioare, în cămăruța mea de hotel, precum și de cele patru picioare ale patului. Asta îmi fusese răsplata pentru că îi îmbogățisem. Mă păzeau acum mai abitir decât pe *golden hen*, cloșca de aur, convinși fiind că încă le mai puteam aduce multe grămezi de hârtii cu poza unchiului Sam pe ele. Pot spune că am petrecut unele dintre cele mai teribile ore din viața mea acolo, așteptând să se întoarcă de la beții și orgii cei „patru cavaleri ai Apocalipsei”. Firește că am încercat în fel și chip să scap de legături și să încerc s-o șterg englezește, dar ticăloșii își cunoșteau meseria. Mă legaseră cu atâta dibăcie încât nici nu mă puteam mișca, așa cum eram răstignit pe spate cu mâinile și picioarele rășchirate legate de cele patru picioare de fier ale patului. Pentru a fi sigur că nici nu voi striga mi s-a vârât o batistă în gură încât de-abia, mai reușeam să respir. Toate astea fiindcă simțeau nevoia s-o facă lată, dar voiau să se asigure și în ceea ce mă privește. De-abia spre dimineață, am fost dezlegat de către Rafe Stockwell, în timp ce Monroe și ceilalți mă supravegheau cu pistolul.

— Nu ne-o lua în nume de rău Monroe, dar eram nevoiți s-o facem. Nu era

cine să te păzească și nu voiam să te pierdem. Băieții au prins atâta dragoste de tine, încât n-ar suporta să-i părăsești.

— Numai vezi să nu-ți vină vreo idee! bolborosi și Dave Coulter. Ușa e închisă și am blocat-o și cu câteva fotolii. Dacă intenționezi s-o spargi te secerăm încă din prag cu o duzină de gloanțe.

— De altfel, unul dintre noi se va sacrifica și va sta de veghe.

După ce am fost dezlegat și mă chinuisem întreaga noapte, nu aveam altă dorință, decât să dorm și iar să dorm.

Eram convins că același lucru li se întâmpla și celor patru cheflii, și nimeni nu va sta de veghe. Cu toate astea deocamdată nici nu mă gândeam la evadare, în halul de epuizare în care mă aflu. Nu vedeam nici un mijloc prin care aș fi putut deschide ușa, fără să fac zgomot și să nu-l alertez măcar pe unul dintre cei patru. Poate că pentru a putea dormi ei singuri în liniște m-ar fi ținut legat până s-ar fi trezit ei din beție dacă Monroe mai lucid nu i-ar fi sfătuit să n-o facă. Nu din milă, ci pentru că își cunoșteau interesul.

Nu voiau să mă lezeze din punct de vedere fizic prea mult, în perspectiva partidei următoare. Aceasta urma să aibă loc miercuri, deci chiar la mijlocul săptămânii. Nu mai insist asupra zilelor care au urmat și care nu s-au deosebit prea mult de cele pe care le petrecusem deja claustrat în cămăruța mea de hotel. Mâncare și băutură din belșug, dar fără alcool firește. Mi s-a interzis până să și fumez, mi s-a spus pe un ton aparent grav de către Monroe, că doctorii au stabilit indubitabil că nu face bine la anduranță. Cică dacă o să fumez, voi fi mai puțin rezistent în ring iar spre sfârșit o să mă înăbuș.

— Vezi tu Billy-boy, nu uită să-mi amintească acesta, noi o să te vindecăm încet, încet, de toate viciile. Nici cel mai dedicat pastor n-ar putea face-o mai bine. Măcar din acest punct de vedere și ar trebui să ne fii recunoscător. Uită-te și la partea plină a paharului.

— Păi dacă o să fiu tratat la fel și după meciul de miercuri, în timp ce voi o să sărbătoriți, prefer s-o încasez în ring. Nimic nu mă motivează să procedez altfel, am spus furios.

— Poate că niște bucăți de plumb din arma asta or s-o facă, rânji el. Dar ascultă-mă, îți promit că așa ceva nu se va mai întâmpla. O să mă gândesc la o soluție mai umană.

Cam asta a fost discuția pe care am avut-o în zilele următoare cu Monroe. Cât despre ceilalți imbecili, rar puteam schimba vreo vorbă cu ei cât de cât rațională. Erau corupți până în măduva oaselor și nu trăiau decât pentru viciile lor. Acum plecau doar unul câte unul, iar cel rămas stătea de veghe în camera alăturată. Am căutat să-i spionez prin gaura de la cheia ușii, dar aceasta era în permanență în broască. Cât despre mine, m-am reîntors la îndeletnicirile mele. După micul dejun, antrenament asiduu cu extensoare, haltere și la sacul de box. Mișcări de gimnastică suedeză și flotări. De fiecare dată în succesiuni diferite,

cu pauze în care citeam ziarele sau vreo revistă din cele comandate. După prânz era obligatorie siesta de vreo două ore, două ore jumate. Mă organizasem astfel și cu masa, încât să fiu în top de formă seara între opt și zece când urmau să aibă loc meciurile. Doar miercuri dimineața nu m-am mai pregătit atât de asiduu, cu aparatele vreau să spun, ci m-am mărginit la simple exerciții de gimnastică, menite a-mi întreține mobilitatea.

— Adversarul tău din astă-seară, Billy-boy este un irlandez, pe cât de abil, pe tot atât de viclean. El are un pumn de fier, și știe și ceva tehnică, deci va trebui să fii atent, dar atâta tot. Se numește *RED O'SULLIVAN*. Dacă câștigi și meciul ăsta o să încerc să-ți aranjez un meci cu Burdock, the Hammer. De-abia de aici se pot câștiga bani frumoși, și vei fi vedeta galei.

— O spui de parcă ar fi gloria și banii mei, cei pe care-i câștig, când totul vă revine vouă.

— Nu judeca așa, Lockbridge, eu cred că ai putea ajunge printre favoriții publicului, la acest gen de întreceri. Pari a fi dotat pentru așa ceva.

— Iar eu cred, Monroe că, ți-ai greșit cariera. Ai fi putut deveni un impresar sau poate chiar antrenor de succes. Mi-e teamă că ai pariat pe-un cal greșit. În ceea ce mă privește, nu sunt un boxer și nici un *street-fighter*, și nici măcar nu tind spre asta. Ce vei face dacă în ciuda străduințelor mele voi pierde, iar tu la rândul tău o să le pierzi ortacilor toți banii?

— Lasă asta în seama mea amice, am prevăzut și o asemenea eventualitate.

Și a venit și ziua de miercuri. La ora opt seara ne-am prezentat în formația bine cunoscută în hala de box, sau la locul „faptei” cum s-ar putea spune. Aveam să boxez tot în antract sau avanpremieră. Încă nu mă ridicasem la rangul de-a fi unul dintre protagoniștii serii. Meciul principal avea să aibă loc, după evoluția mea în ring între același Lee Burdock și ursul „the bear”, Clem Pallister, un munte de om, despre care se spunea că avea pe conștiință deja trei oameni. Cât despre evoluția mea din ring de sâmbăta trecută, eram sigur că oamenii nu-și mai aminteau mare lucru. Dacă câștigasem sau nu, dacă am meritat, sau a fost o pură întâmplare, părea să fie un efort de gândire mult prea mare pentru acest gen de public. Mare brânză, că un indio pictat, a trimis la pământ un negru mult prea încrezător în forțele sale. În definitiv, cine erau cei doi?

Pe de altă parte în meciul vedetă avea să se rezolve o dilemă, care-i preocupase mult în ultimele zile. Va reuși ursul ăsta, reprezentantul forței brute, un munte de om, să-l pună la pământ și pe Lee Burdock, un tehnician strălucit și cu o forță a pumnului recunoscută, cel care repurtase numai victorii pe linie?

Pe de altă parte nici de Pallister nu se știa dacă mai fusese învins vreodată. În fine, meciul meu cu Reddy O'Sullivan, irlandezul cu părul roșu de unde-i venise și porecla (red – roșu) părea să fie un bun prilej de încălzire. Un

aperitiv, înaintea unei mese mai copioase. Irlandezul își făcu primul intrarea în ring, salutat cu aplauze furtunoase.

Se vedea de la o poștă cine urma să fie favoritul publicului aici. Adversarul meu părea să mă egaleze în înălțime, deci dispuneam de aceeași alonjă. Poate că era mai greu cu câteva kilograme dar asta nu putea conta decisiv. Avea însă niște labe mari ca de urs și când își închise pumnul, acesta mi s-a părut că avea consistența unui baros.

— *Go, and get him Reddy, make him ready* (Șo pe el Reddy, dă-l gata) – un calambur care se potrivea de minune, întrucât *reddy* și *ready*, se citesc și aud la fel; cam astea au fost primele îndemnuri care s-au auzit din partea publicului.

Și era firesc să fie așa; un indio, fie el și vopsit în culorile războiului, nu putea fi pe plac publicului. Doar toate publicațiile și poveștile de groază despre indienii care se împodobeau cu scalpurile albilor erau prea proaspete în mintea oamenilor, care se hrăneau cu aceste prejudecăți.

De data asta scenariul era să fie diferit ca în cazul primului meu meci cu Thorndyke. Acest irlandez era mult prea prudent, și se vedea de la primele schimburi de pumni, că voia să-mi întindă o cursă. De altfel nu degeaba se numea, *the cunning Ire*, (vicleanul irlandez). Intenționa să mă lase pe mine să atac primul, pentru a mă prinde descoperit și a-mi aplica la momentul potrivit lovitura fatală. De câteva ori simulă un atac, pe care nu-l finaliză rămânând în expectativă, și de alte câteva ori i-am plătit cu aceeași monedă. Totuși, acest gen de luptă prudentă, mai mult la nivelul mentalului decât al pumnilor nu avea cum să placă publicului. Presiunea se punea pe el fiindcă era favorit, iar în ceea ce mă privește nu aveam deloc intenția de-a satisface capriciile nimănuia.

De altfel îmi făcusem un plan bazat chiar pe această situație. Irlandezul enervat de stăruințele publicului avea să cedeze, și la un moment sau altul se va repezi asupra-mi, să mă doboare. Până în repriza a patra, irlandezul reuși să se stăpânească, dar când din rândul asistenței i se aruncară vorbe grele printre care cuvântul *coward* (laș), acesta se decise.

L-am primit cu niște lovituri grele la ficat, care l-au făcut să icnească. În ochii lui se aprinseseră luminițe ciudate, și atunci am știut că era omul meu. A căzut totuși abia în repriza a șasea. Burdock reuși și el minunea, tot în repriza a șasea, după ce ursul își epuizase vloga lovind în majoritatea cazurilor în vânt. După ce ne-am reîntors la hotel, Monroe m-a informat că eram în posesia a 10.000 de dolari, câte 2500 de căciulă, pe mine extrăgându-mă firește din această socoteală. Cu o astfel de sumă se cumpără un ranch înzestrat cu de toate, și nu era de mirare că de data asta cota lui de popularitate în rândul ortacilor săi, crescuse spectaculos.

— Dacă plecați la cheful, vreau să sper că nu-mi veți aplica un tratament similar aceluia de data trecută.

— Ți-am promis Lockbridge și eu mă țin întotdeauna de cuvânt. Uite, eu mă

sacrific și rămân în odaia de alături așa că și tu o să poți dormi liniștit. Dacă însă ai alte gânduri și încerci să profiți de bunătatea mea, îți garantez că o să regreți amarnic.

— O.K. Beau, pe timpul veghii tale, garantez că nu o să încerc nimic. Dar numai atât. În legătură cu vițeei pe care-i păstorești nu promit nimic și află că și eu mă țin de cuvânt.

Cu asta discuția noastră asupra perioadei post-match, s-a încheiat, iar eu m-am putut odihni în pace. Acum tactica se schimbă. Voiam să-i conving tot mai mult că nici nu-mi trece prin cap să întreprind ceva, ba mai mult că deja am început să mă complac în acest concubinaj ridicol. Sigur pe Monroe care era un fin cititor de caractere cu greu l-aș fi putut înșela, cu toate astea s-a dovedit a fi cel mai uman dintre ei, deși mult mai rafinat. Dacă cei trei „vițeei” așa cum i-am numit ar fi ales să mă păzească ei, aș fi spălat putina de mult, de asta eram convins. Numai că nu s-ar fi ajuns la asta, aș fi fost de mult ucis de glonte sau de ștreang, iar ce s-ar fi întâmplat mai apoi, dacă și-ar fi putut justifica crima sau nu, nu aveau capacitatea să anticipeze.

Așa cum erau ei se bucurau de-o calitate; în sinea lor recunoscuseră că Monroe le era cu mult superior și-i acceptau sfaturile, ca să nu spun ordinele, fără împotrivire. Mai ales că acesta era suficient de subtil, să lase să se înțeleagă că hotărârile lui era rezultanta unei înțelegeri comune. Acum, când se treziseră și cu o grămadă de bani în buzunar, așa cum nu visaseră măcar o dată în viața lor, cu atât mai mult. Chiar dacă erau copii de bani gata, știam prea bine care era mentalitatea unor rancheri sau personaje bogate din oraș.

Nici odată nu le-ar fi dat pe mână odraslelor lor necoapte, și aici vorbim de un obicei patentat, sume mari de bani de cheltuială. Sigur, nu le lipseau nimic, dar nu aveau niciodată atât cât ar fi vrut sau ar fi putut să cheltuiască. Acum chefurile deveniseră zilnice, iar pe acești năbădăioși chiar și Monroe, abia de mai izbutea să-i mai țină în frâu.

Într-un fel se putea spune că ai lui îi dădeau mai mult de furcă decât o făceam eu și asta poate spune totul. Mă gândeam chiar dacă la un moment dat nu l-aș fi putut convinge pe Monroe să se descotorosească de ei, și să încheie doar cu el un parteneriat reciproc profitabil. Cum de se întovărășise cu asemenea indivizi, brutali și incontrollabili, nu puteam ști dar bănuiam că îi leagă împreună fapte urâte de complicitate. Dacă pică unul dintre aceștia și bunul Beau ar fi avut de suferit, și de obicei frica creează legături durabile.

În ceea ce mă privește mi-am urmat neabătut programul. Antrenament, mese copioase, odihnă și somn. Era de parcă mă găseam într-un cantonament, cum se întâmplă adesea cu sportivii de mare performanță. Numai că aceștia fac asta din proprie voință, și nu sunt sechestrați permanent într-o cameră de hotel, deși își impun ei înșiși restricții.

În săptămâna care a urmat am mai avut de susținut două lupte. Una cu un ins,

venit de curând de pe coasta de est, Flannagan, care mi-a dat de furcă serios. Acesta mi s-a părut un luptător profesionist cu lungi state de serviciu și posesor al unui bagaj tehnic impresionant, căruia cu greu am putut să-i fac față. Totuși ca urmare a unei vieți dezordonate: femei, alcool, tutun, era, vorba lui Morgan, foarte slab la capitolul anduranță. L-am răpus definitiv în repriza a 8-a când sufla deja ca o locomotivă.

Următorul meci l-am avut în sâmbăta următoare chiar cu Clem Pallister „the bear”, care după înfrângerea cu Burdock era mai dornic oricând de o revanșă. Într-adevăr omul ăsta era o adevărată forță a naturii. Înalt de aproape doi metri, și gros cât un cedru la rădăcină, era posesorul unui pumn devastator. Cu siguranță era mai greu cu cel puțin 25 de kilograme decât mine. Dacă ar fi izbutit să mă lovească din plin măcar o dată, nu că aș fi fost făcut knock-out imediat dar se punea problema dacă mi-aș mai fi putut reveni vreodată.

Tocmai de aceea se spunea că ar avea trei oameni pe conștiință, probabil pe aceia pe care-i surprinsese nepregătiți într-un fel sau altul. Poate că omul nici măcar nu era conștient pe deplin de forța sa și nici măcar nu avusese intenția să-i omoare, dar se întâmplase pur și simplu. Când se petrecuseră toate astea, sau dacă era doar o legendă nu puteam ști, dar din ceea ce am văzut era perfect plauzibil. Ironia sorții a fost că *the bear* mi-a dat de furcă cel mai puțin. Învățasem destul de multe din precedentă mea luptă cu Neil Flannagan, și l-am obosit numai prin eschive. Dacă ordinea ar fi fost alta, întâi meciul cu Pallister și apoi cu Flannagan, poate că altul ar fi fost rezultatul. Cum omul nici nu se gândea la apărare, l-am surprins adeseori, și străpungându-i garda precară, am început să-l martelez. Totuși un asemenea „arbore” nu cade de la prima lovitură. Trebuie să ostenești mult cu „secura” până se prăbușește. Când în fine a făcut-o, publicul asistent a rămas cu gura căscată. De data asta indianul căpătase în ochii lor o altă aureolă. Monroe care pariase pe victoria mea în ambele meciuri, se alesese cu nesperata sumă de 40.000 de dolari, o avere respectabilă la vremea aceea. Până și celor trei, Diego, Rafe și Dave, le venea să înghită mai ușor scatoalca pe care le-am administrat-o în orașul lor natal, Silver City știind că n-au fost învinși de fitecine.

Capitolul VII

O ÎNFRÂNGERE DUREROASĂ

Rafe și Dave, ca să nu mai spun de Beau Monroe, aproape că nu-mi mai purtau pică, doar orgoliosul Diego mai păstra întotdeauna un dinte contra mea.

— Ei bine Lockbridge, cred că am dat lovitura. Ești destul de faimos acum, pentru o confruntare cu Burdock. Amândoi ați reputat numai victorii și l-ați răpus pe Pallister. Toată lumea dorește o confruntare între voi doi.

— Iar eu îți repet Monroe. Nu sunt boxer de meserie și faptul că am câștigat niște meciuri cu oameni care m-au desconsiderat nu înseamnă mare lucru. Ai reușit ce ți-ai dorit, ai câștigat mai mult decât sperai vreodată, lasă-mă să plec. Vă puteți păstra banii, și mie mi-i dați doar cei 700 care-mi aparțin.

— Ți-e frică, Billy-boy? Cum să te las să pleci acum când ești în vârf de formă? După meciul cu Burdock poate mă voi mai gândi. Nici gând să pleci acum, când bursa este atât de mare.

— Riști să pierzi tot, Monroe. Impresia mea este că Burdock este o căciulă prea mare pentru mine. Să nu spui că nu te-am avertizat.

— Lasă grijile pariului în seama mea Lockbridge. Tu fă-ți doar datoria colo, în ring.

Toate încercările mele de a-l convinge s-au lovit de un zid. Monroe era hotărât acum că miza ajunsese oricum uriașă. Și de data asta cota era de 2 la 1 în favoarea lui Burdock. Dacă se întâmpla să câștig cel ce pariase pe mine primea dublul sumei investite, iar dacă lucrurile se petreceau invers, i se dubla doar suma, inițială. Sigur, cel care greșea pariul pierdea întreg potul.

Monroe patina pe o gheață subțire. Dacă pierdeam, de data asta se pierdeau toți banii. Și în nebunia și disperarea care ar fi urmat nimeni nu știe ce s-ar fi

putut întâmpla. Reînviau pretențiile lui Mendoza, sau după cel mai sumbru scenariu o luam de data asta în alt oraș de la început. Un viitor incert și de rău augur pentru mine, de aceea intenționam să câștig. Poate că văzându-se în posesia unei grămezi de bani atât de uriașe, cei trei își vor pierde vigilența, sau poate că tot reușeam cumva să-l înduplec pe Monroe.

Întotdeauna când plecam în oraș pentru vreo partidă o făceam în așa fel încât să nu par prizonier. Aveam chiar și propriul pistol la oblâncul șei mele. Firește descărcat. Monroe îi convinse că așa puteau trage fără rezerve în mine în caz de evadare. Vezi Doamne, ei mă recunoscuseră ca un evadat din orașul lor Silver City și mă somaseră să mă predau. Cum pusesem chipurile mâna pe armă, ei crezându-se amenințați, în legitimă apărare fiind, au tras la rândul lor. De unde naiba erau să știe că pistolul meu rămăsese fără gloanțe. Poate că și eu uitasem amănuntul ăsta la rândul meu. O idee ingenioasă a lui Monroe îmbrățișată cu căldură de ceilalți descreierați. Oricum mintea lor îmbâcsită de aburii alcoolului n-ar fi putut născoci așa ceva și iată că venise și ziua cea mare. Duminică, luni, și marți au fost trei zile de antrenamente intense. Miercurea dimineața am lăsat-o mai moale, rezumându-mă doar la exerciții facile de gimnastică. După masă am dormit, aproape trei ore. Am plecat călări în oraș, după tipicul obișnuit, pe la ora opt fără un sfert. Meciul meu era prevăzut la ora nouă; de data asta, lupta mea cu Burdock se constituia în meniul principal. Antreurile erau alte două partide organizate între luptători mai puțin cunoscuți, așa cum fusesem și eu cu vreo două săptămâni în urmă.

Deși era o zi de lucru, de la mijlocul săptămânii, hangarul era plin până la refuz. Printre primele locuri pe când evolua chiar prima pereche de luptători am remarcat doi spectatori ciudați, mai ales poate prin asociere.

Lângă un cowboy mai în vârstă, cu fața brăzdată de riduri dar cu o uitătură îndrăznească și hotărâtă în ochii săi cenușii care scăpărau ca oțelul, era un personaj feminin, îmbrăcată într-un elegant costum de călărie. De fapt era o tânără fată, zveltă ca o căprioară cu doi ochi minunați, migdalați, care examinau cu o curiozitate nedisimulată masa pestriță a spectatorilor din jur. Trăsăturile feței sale de un pur feminin, exprimau atâta grație și perfecțiune cum rar mi-a fost dat să văd la vreo reprezentantă a sexului opus.

Nu că nu aș mai fi văzut și alte apariții feminine în publicul asistent dar acestea erau rare și destul de vulgare, și de obicei îl însoțeau pe vreun grangure pasionat de acest gen de sport brutal. Aceasta era însă o apariție frapantă, și complet nelalocul ei în acest anturaj dubios. Locul ei era undeva la teatru într-unul din marile orașe din est sau la vreun concert din aceeași familie de spectacole elevate. Cu siguranță nici lui Monroe care mă însoțea îndeaproape nu putea să-i scape această apariție neașteptată. L-am auzit însă reacționând în mod ciudat:

— *Damned!* lăsa acestuia să-i iasă de pe buze un blestem abia perceptibil.

June!

Se părea că lui Monroe persoana nu-i părea deloc necunoscută iar această recunoaștere îi era mai mult decât neplăcută. Pe moment n-am făcut asocierea, fiindcă altele urmau să devină problemele mele. Nici nu mai știu cum a decurs și s-a soldat lupta dintre primele perechi de protagoniști până ce am simțit dintr-odată brusc și dureros cotul lui Monroe în coaste.

— Billy este rândul tău!

Mă rog, am pășit ca un automat pe ring ascultând ca în vis panegiricul pe care mi-l aduse crainicul spectacolului enumerând lanțul de victorii al celui care lupta acum în gala principală, neînvinsul până în acel moment, Navajo Bill.

Parcă era vorba de un cu totul altul, de o persoană necunoscută mie, cel care urcase pe podium în vreme ce privirea mea era atrasă ca un magnet de fata cu plete blonde și ochi cu irizări de azur din primele rânduri. Întrucât crainicul tocmai mă prezenta, curioasă tânăra din față, se uită înspre mine.

Fusese un gest reflex fără însemnătate, numai că eu, în confuzia creată în capul meu i-am atribuit o cu totul altă conotație. Am simțit cum mă topesc ca un țurture de gheață aruncat pe plită și în mintea mea ultimele imagini populate cu figuri feminine, cum au fost Juana di Marco sau Cindy Marlow s-au estompat în ceață. Dar trebuia să-mi revin și încă repede din această nepermisă reverie. Anunțul crainicului se terminase și acum era momentul să înceapă lupta.

Când am privit în sfârșit în față și am văzut ochii aceia reci ca de reptilă ai aceluia care era să-mi fie adversar, am știut că-mi alesesem al naibii de nepotrivit momentul de a visa la fete. Omul ăsta așa cum văzusem cu propriii mei ochi părea să nu aibă nici o emoție. Era pur și simplu o mașină de dat cu pumnii. Croit pentru exact acest gen de confruntări. Puțin mai înalt decât mine, și cu siguranță mai greu, mai dispunea de alte două atuuri: era extrem de tehnic și mobil.

Acesta urma să fie, probabil, meciul vieții mele și cu siguranță nu cel mai fericit. Am mai văzut și alți boxeri talentați, cum au intrat în malaxoarele lui Burdock și cum au sfârșit-o. Dacă izbuteam să fac un meci egal, asta ar fi fost o mare victorie. Numai că meciurile egale nu erau permise în acest gen de confruntări.

Deci în acest caz cine urma să câștige premiul?

O asemenea eventualitate nu era prevăzută și trebuia să luptăm până ce unul dintre noi rămânea lat la podea. Primele schimburi de lovituri nu au dus la nici un avantaj. Amândoi eram la fel de iuți și de mobili. Diferența era făcută prin experiența mult mai mare de lupte de acest gen pe care le avea în plus adversarul meu. Și acest lucru avea să își spună cuvântul.

După primele două reprize terminate oarecum la egalitate Burdock mă

surprinse cu o lovitură grea sub centură pe care n-am mai putut-o contabiliza. Era de parcă m-ar fi lovit o locomotivă în plină viteză. Și măcar dacă s-ar fi rezumat totul la asta. Dar, nu! O durere copleșitoare mă învălui din vârful creștetului până în picioare în clipa când a doua lovitură, care din fericire nu m-a atins în vreun punct vital, întrucât mă îndoisem încă de la prima, de durere, m-a expedit cu putere în corzi.

Impactul fusese însă atât de puternic încât m-am dezechilibrat și am căzut în afara ringului. De fapt cred că asta a fost și salvarea mea în această rundă a treia. Până ce am fost ridicat de jos, trecut dincolo de corzile ringului, repus în poziție verticală, blestemata asta de repriză a treia s-a sfârșit. Ca din pământ au apărut calfele de ring și mi-au turnat două găleți cu apă rece peste cap. Nu m-am simțit niciodată într-o poziție mai stânjenitoare, de când mă știam, decât în acele momente.

Din păcate aterizasem doar la câțiva metri în fața șirului de rânduri unde ședea fata cu părul de aur și ochi de peruzea. Cât mi-aș fi dorit în acele momente, ca ea să nu fii călcat niciodată în acest hangar sordid la o asemenea reprezentare jalnică, și-acum îl blestemam din toată inima pe bărbatul acela cu ochii cenușii care o adusese aici, chiar dacă la început nu fusesem de aceeași părere.

Dar pauza din păcate se terminase. Cumplit de repede. Mă regăseam din nou în fața aceleași mașini de luptă care era Burdock. Am fost împins cu brutalitate din spate, până în mijlocul ringului înspre acesta care mă aștepta cu un rânet disprețuitor în colțul gurii. În sinea lui era convins că în următoarea repriză a patra, va termina definitiv cu mine. Nu degeaba i se spunea barosul. Avea o forță explozivă în pumn uluitoare, la care eu eram convins că n-o să ajung niciodată în ciuda tuturor antrenamentelor.

— Haide Indio, am auzit strigături dinspre public, că n-ai încasat-o destul.

— Ia-i scalpul Hammer și aruncă-ni-l nouă!

Și alte câteva drăguțe „îndemnuri” pe care renunț să le mai amintesc aici. Toată lumea mă ținea de indian ceea ce eu nu fusesem niciodată. Mă întrebam dacă ființa gingașă la picioarele căreia căzusem, proferase și ea asemenea îndemnuri. Mă cuprinse o mare rușine, și acest sentiment devenise mai apăsător chiar decât trauma fizică. Mi-am adunat toate resursele, propunându-mi să nu-i fac pe plac lui Burdock și să rezist această ultimă repriză.

Am reușit să evit prin eschive cele mai dure lovituri ale adversarului meu, dar m-am rezumat numai la atât. Treptat mi-a revenit suflul și puterea de luptă. Reprizele a cincea și a șasea s-au desfășurat după același tipic iar în ochii lui Burdock *the Hammer* am descifrat ceva ca o nedumerire.

Până acum nu i se mai întâmplase ca un adversar să treacă de repriza a cincea, și de obicei lupta era rezolvată din primele trei. În plus după cele două lovituri succesive reușite era convins că mă terminase și pe mine, dar uite că nu

era așa. În repriza a șaptea am simțit că vrea să mă lichideze cu orice preț, și-și pregătise o fentă. Simulă un upercut la bărbie pentru a-și destinde brațul ca un arc în stomacul meu.

Mă așteptam la asta. În scurta mea viață am învățat tot felul de trucuri urâte, în diferite încăierări ocazionale, și apoi în întrecerile „prietenești” din armată când acalmia de pe front o permitea. M-am rotit cu iuțeala fulgerului într-un unghi de 90° de grade, astfel că brațul „barosului” alunecă pe lângă stomacul meu. Altfel cine știe, probabil ar fi reușit să mi-l spargă.

Acum era momentul meu. Știam că sosise și că nu-l puteam rata. Încă nu izbutise să se întoarcă pe deplin când i-am trimis o torpilă în coaste și-n următoarea fracțiune de secundă, o alta, la ficat. Am lovit atât de tare cum nu o mai făcusem niciodată în viața mea. Degetele mi se zdreliseră în urma loviturii, și în această frântură de secundă am avut chiar impresia că-l omorâsem. Poate că o făceam cu orice altă persoană, dar nu cu Burdock. Acesta icnise doar ca un cal înjunghiat, privindu-mă cu niște ochi bovini de parcă nu și-ar fi dat seama ce se petrece. Acum trebuia să risc: totul sau nimic. Fără a mă mai gândi la apărare, i-am trimis repede o directă în plexul solar urmat de-un upercut devastator la bărbie. Lovisem cu toată puterea disperării și pot spune că am reușit să-mi egalez forța loviturii de la ficat. Burdock se împletici și căzu pe spate tocmai în momentul când gongul anunță sfârșitul reprizei a șaptea. Eram convins că dacă n-ar fi căzut și mai reușeam o ultimă lovitură aș fi încheiat meciul învingător. Numai că n-a fost să fie așa și de data asta gălețile cu apă rece, l-au vizat pe Hammer ceea ce poate nu i se mai întâmplase niciodată în viața lui de luptător. Pauza l-a ajutat să-și revină, exact de aceeași manieră cum mi se întâmplase și mie la sfârșitul reprizei a patra. Audiența era în extaz și de data asta apelativele nu-mi mai erau în întregime defavorabile. Am auzit chiar strigăte de:

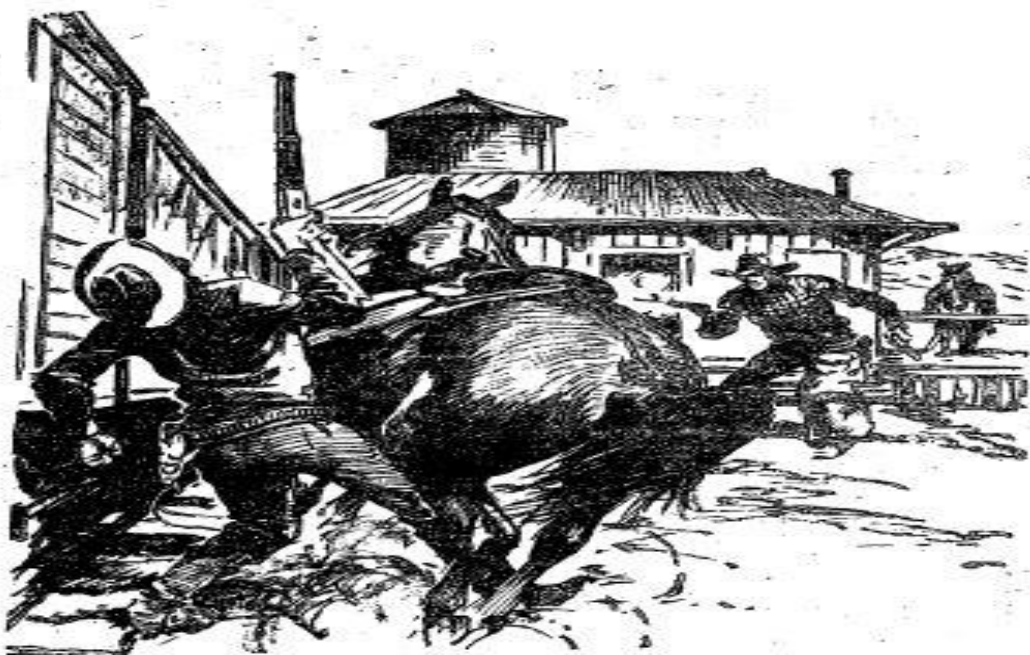
— Bravo, Indio! Arată-i și tu barosului ce-ai învățat în wighwamul mamei tale!

Doar nu-l mai văzuseră niciodată pe Burdock pe spate și cu picioroangele în sus. De data asta trecu Burdock în defensivă apelând la aceeași tactică a apărării. Până urma să-și recapete suflul, energia și voința de-a continua. Am atacat din toate pozițiile știind că dacă trecea de repriza a opta îl scăpasem. Și aici ieșiră la iveală calitățile de tehnician ale lui Burdock care-l făcuseră un luptător atât de redutabil. Rezumându-se doar la apărare, nu i-am putut străpunge garda. Așa a trecut nu numai repriza a opta dar și a noua și a zecea. Eram în ofensivă ce-i drept dar numai atât.

În repriza a 11-a, s-a produs ruptura. Nu știu cum s-a făcut dar tot rotindu-ne prin ring ochii mi-au alunecat din nou ca un magnet înspre fata din rândul doi din față. Nu știu ce mi s-a părut că am citit în ochii ei, și acum sunt convins că n-a fost decât o iluzie, dar mi-am pierdut concentrarea. Cât să fii durat totul? O

bicisnică frântură de secundă?

Dar vulpoiului bătrân care era Burdock the Hammer nu-i putu scăpa asta. Am recepționat o lovitură atât de puternică în bărbie încât am avut senzația că mi se dezintegrează capul. Genunchii mi s-au înmuiat de parcă ar fi fost de ceară și m-am prăbușit greoi la pământ. Bezna care m-a îmbrățișat într-o clipită a fost ca o binecuvântare...

Capitolul IX DEZNODĂMÂNTUL

Nu știu cât am zăcut acolo leșinat dar când am redeschis ochii am știut instinctiv că lupta se terminase. Pierdusem! Pierdusem eu, dar și banii din custodia lui Monroe, adică a întregului grup, au fost pierduți. Acesta obișnuia să parieze toată suma dublând-o sau triplând-o de fiecare dată. Acum i se înfundase; am fost îmbrăcat, scos afară din hangar și așezat pe cal întrucât eram nesigur în mișcări.

O noapte înstelată aproape luminoasă și aerul proaspăt răcoros m-au întâmpinat ca o îmbrățișare. Eram încă destul de confuz și nu știam că va trebui să mai treacă ceva vreme până ce-mi voi reveni complet în fire. Încasasem multe lovituri și pe degeaba într-o luptă care nu era a mea și nu va fi niciodată. Deodată de undeva dinspre hangar năvăli o umbră întunecată înspre mine. Nu l-am putut distinge bine dar vocea îmi părea al naibii de cunoscută:

— *Caramba muchachos!* Lăsați-mă să mă răfuiesc cu acest pui de târfă.

Asta se auzise de la vreo zece metri depărtare, dar acum m-am trezit cu această siluetă neclară la început, în față. Era Mendoza.

— Pui de cățea, m-a admonestat el, ai făcut-o dinadins!

Și până să mă trezesc acesta ridică pistolul, din care am văzut țâșnind o flacăra. Ceva m-a lovit cu puterea unui tren expres în umărul drept și pe când mă prăbușeam de pe cal, mi s-a părut că am mai distins o a doua împușcătură.

„Adio Lockbridge!” mi-am spus, alunecând într-o beznă totală.

Am rămas extrem de surprins când încetul cu încetul am revenit la viață. Doar trebuia să fiu mort, dar se părea că nu era cazul. În plus simțeam o anumită legănare de parcă aș fi fost purtat într-o lectică sau ceva asemănător. O durere sfâșietoare în umărul drept mă redeșteptă complet din ceea ce fusese somnul meu letargic.

„Ce naiba se întâmplase?”

Mi-aminteam că cineva trăsesese în mine pe când mai eram pe crupa calului.

„Da, fusese Mendoza.”

Acesta, disperat că pierduse toți banii mă făcuse, cum îi era felul, unicul responsabil, și-și pierduse controlul. Era clar că eram transportat într-un fel de vehicul, întrucât eram așezat pe spate. Să fii făcut Monroe toate astea, pentru a-și proteja investiția?

Intenționa ca după ce-mi voi reveni să reluăm experiența sub alte auspicii într-un alt oraș din vest, unde legea și ordinea mai continuau să fie precare? O mulțime de gânduri îmi asaltau creierii, dar nu puteam găsi răspunsul la nici unele. Cel mult puteam să le ghicesc. Important era că supraviețuisem, deși nu-mi puteam face nici o idee cât de gravă era rana. Voi rămâne oare un schilod pe tot restul vieții mele? Dacă așa urmau să se petreacă lucrurile atunci aș fi preferat să fiu mort.

O sete sfâșietoare mă cotropise și buzele îmi erau uscate ca iasca. Cu siguranță că aveam febră mare din cauza rănii și exista riscul de infecție. Doar dacă Monroe ținea prea mult la investiția sa m-aș fi putut bucura de un tratament cât de cât, omenesc. Dar cum va reuși acesta să țină în loc fiarele dezlănțuite în care se vor fi transformat complicii săi?

Gânduri peste gânduri, într-o succesiune confuză de fraze și imagini. Mi-au revenit în minte amănuntele luptei mele din ring cu Burdock, și chiar ființa aceea extraterestră desprinsă parcă din visurile mele. În chiar acel moment am simțit o palmă fină ca o perniță de mătase cum se așază pe fruntea-mi înfierbântată.

Un glas melodios ca și clopotul raiului se făcu auzit dar mi-am închipuit că-și făcuse loc doar în imaginația unui om care se afla pe pragul morții:

— Arde Gus, arde ca focul!

— E firesc miss Mansfield, veni de undeva răspunsul. Doar e rănit și a pierdut mult sânge. În curând vom fi acasă.

Buza unui ulcior cu apă rece am simțit cum mi se apropie de gură. L-am apucat cu forța disperării, după care am băut cu lăcomie și am simțit cum suvoiul de apă stingeava lava unui vulcan care era gata să erupă. Nici nu mai știu când acesta mi-a fost îndepărtat de la buze, pentru că m-am cufundat pentru a

doua oară în bezna binefăcătoare a inconștienței.

Când mi-am revenit pentru a doua oară în simțire zăceam pe un pat alb ca neaua într-o cameră răcoroasă, cu jaluzelele pe trei sferturi trase. Mă simțeam extrem de slăbit ca și cum cineva ar fi extras cu pompa toată vlaga din mine. Durerea atroce din umăr încetase dar periodic mai simțeam junghiuri dureroase și niște zvâcnituri în partea dreaptă a brațului.

Din nou am încercat să-mi adun gândurile și să mă gândesc la ce mi se întâmplase dar ceva nu se lega totuși. Era de parcă la un moment dat auzisem un glas de femeie, dar asta se putea să fi fost prea bine o născocire ireală a minții mele cuprinsă și ea de febră.

Cu toate astea, încăperea unde mă aflam nu semăna deloc cu spartana mea cămăruță de hotel unde fusesem păzit de către Monroe și ciracii lui. Era mult mai mare, mai răcoroasă și mai plăcut mobilată. Să mă fii mutat Monroe într-un hotel mai acătării? Nu-mi prea venea a crede acum că pierduse toți banii.

Astea și altele erau gândurile care mă munceau acum, când o ușă se deschise fără zgomot aproape și o siluetă vapoasă intră în încăperea. Stăteam încă culcat pe spate cu ochii închiși, și am simțit instinctiv că acesta nu putea fi în nici un caz Monroe. Doar dacă acesta plutea ca o gazelă și se dăduse cu un parfum scump specific garderobei feminine.

Inima începu să-mi bată cu putere în coșul pieptului. Nici nu îndrăzneam să deschid ochii pentru ca visul îndrăzneț în care plonjasem, în acea frântură de secundă să nu se destrame. Când în cele din urmă am făcut-o, am știut că sosise clipa răsplății mele. Oricât de multe avataruri și nedreptăți aş fi îndurat în ultima vreme, erau pe deplin recompensate de prezența îngerului blond cu ochii de peruzea care s-a așezat pe marginea patului unde mai zăceam încă.

— Cum îți merge mister Lockbridge? Te simți mai bine? mă întrebă ea.

— Acum că sunteți aici, ca în rai. Doar ați fost îngerul meu salvator, nu-i așa?

— S-a nimerit ca eu și Gus să fim prin preajmă, asta-i tot.

— Sunteți miss Mansfield. June Mansfield, nu-i așa?

— Sunt June și ar fi mai nimerit să-mi spui pe nume de aici încolo. Dar poate vrei să afli noutățile.

— Firește, sunt numai urechi.

— Ți le relatez așa cum le cunosc și eu de la Gus, șeful nostru de echipă. Eu și cu Gus s-a nimerit să fim la mijlocul săptămânii în Guntown, unde aveam treabă la o bancă. În timpul zilei, Gus Torrence care este un mare amator de astfel de lupte cu pumnii, auzise de întrecerea care urma să aibă loc seara.

Așa se face că l-am însoțit la spectacol. Bineînțeles că i-am zărit și noi pe Monroe și acoliții săi iar după luptă Gus Torrence care avea un dinte contra lor

din pricina unei povești mai vechi, voia să le ceară socoteală. S-a întâmplat chiar în clipa când Mendoza a tras asupra dumatăle, frustrat că ai pierdut meciul și cu asta dolarii la care visase. Fiindcă Gus se găsea de cealaltă parte în spatele dumatăle a avut impresia că Mendoza îl luase în colimator. Fiindcă nu lăsase arma jos, Gus l-a secerat de pe cal la rându-i și l-a rănit chiar sub inimă. Până la urmă nu a supraviețuit, dar a aflat în ultima clipă că se înșelase. De data asta Monroe a pariat aproape toți banii împotriva dumatăle, mai precis 30000 de dolari 10000 păstrându-i în rezervă. Deci se afla în posesia a 70000 de dolari, lucru pe care Mendoza nu-l știuse în timpul actului său necugetat. Acum a trebuit să moară înainte de a-i putea cheltui. Monroe și cei doi complici ai săi și-au luat tălpășița și acum am auzit că Monroe cel puțin, s-a întors în Silver City.

Am rămas năuc de tot ceea ce aflasem. Prin urmare Mendoza și-a făcut-o cu mâna lui, iar Monroe diavolul ăla isteț a știut iarăși cum să parieze.

— Ce s-a întâmplat cu Gus Torrence, mai apoi? A fost arestat? am simțit eu nevoia să mă interesez de soarta omului care probabil îmi salvase viața.

Dacă n-ar fi fost doborât, acest taur furios și fără minte ar fi tras și a doua oară.

— Din fericire, lui Gus nu i s-a întâmplat nimic, Steve. Toată lumea a văzut că a fost legitimă apărare. Mendoza a scos primul arma și a continuat să tragă.

Mi-a venit inima la loc pentru că aș fi rămas neconsolat dacă un om de treabă ar fi dat de belea din cauza problemelor mele.

— Dar bine June, cum se face că dai adăpost și îngrijire unui evadat din celula șerifului? Ai putea fi incriminată pentru complicitate.

— Acuzațiile alea au fost de mult retrase Steve. De îndată ce cei patru nemernici au părăsit orașul și nu s-au mai întors, șeriful Meadows a bănuit ceva necurat la mijloc. Slim a sfârșit prin a mărturisi complicitatea sa la planul celor doi, dar a fost vorba să-i lase jumătate din banii tăi. Cum acest lucru nu s-a întâmplat și fiind strâns cu ușa a făcut dezvăluiri complete. Nici Mulligan și clienții săi din acea seară n-au mai păstrat tăcerea. Pe de altă parte în balanță a tras foarte mult și mărturia Juanei di Marco, pe care Mendoza a sechestrat-o în pivnița propriei sale case. Ești un om pe deplin exonerat Steve de toate acuzațiile și vei fi liber să apari oricând în societate.

După câteva zile de convalescență făceam sprijinit de June, primii pași prin grădina ranchului familiei sale. Poate că nu aș fi avut nevoie neapărat de acest sprijin fizic, dar m-am prefăcut din rațiuni doar de mine știute, mai slăbit de cum eram. Aveam astfel justificarea de-a cuprinde umerii, și mijlocul aceleia ce devenise îngerul meu păzitor. Așa cum se întâmplă de obicei aceasta nu-și

putuse reprima dorința de a-și duce opera ei de caritate până la capăt. Femeile de o anumită noblete sufletească, au uneori tendința de a-și asuma asemenea misiuni mesianice. Adică să se dedice trup și suflet celui pe care îl salvase. În alte circumstanțe poate că nici nu s-ar fi uitat la mine. La un moment dat mi-a spus:

— În definitiv Steve nu pot scăpa de senzația că ai pierdut meciul ăla pe care puteai foarte bine să-l câștigi, din cauza mea.

— Dar cum de-ai ajuns la această concluzie?

— A fost un moment de rătăcire în care privirile ni s-au întâlnit. Atunci l-ai scăpat din ochi pe Burdock.

— Chiar așa să fi fost nu regret deloc. Mai degrabă m-aș lăsa chelfănit de 10 de-alde Burdock doar să pot fi îngrijit la sfârșit de mâinile tale.

— Este foarte drăguț din partea ta Steve Lockbridge să-mi spui toate astea. Dar știi Steve, s-ar putea să devii un om foarte bogat?

— Cum așa, June? Doar cei 700 de dolari ai mei s-au dus.

— Poate, dar tot îți mai rămân 70000?

— Dar nu înțeleg, June. Aceștia îi aparțin doar lui Monroe.

— Câștigați de tine prin sânge și sudoare. Tata intenționează să-l acționeze în judecată și bătrânul Monroe nu-și poate permite un asemenea proces. Acuzațiile au fost deja formulate pe numele lui Coulter și Stockwell care nu s-au mai întors în oraș, și vor fi căutați ca fugari. Monroe poate scăpa, dacă va accepta o înțelegere.

— Și dacă n-o acceptă?

— Atunci eu însumi te voi reprezenta în proces. Știi că am terminat dreptul, la una dintre universitățile prestigioase din est? Țsta va fi primul meu proces pledant și sunt al naibii de hotărâtă să-l câștig.

Nu s-a mai ajuns însă la proces. În aceeași seară a sosit judecătorul Monroe și mi-a înmănat cu martori și chitanță, 70.700 de dolari bani gheață. O asemenea grămadă de dolari, nu o poate câștiga un cowboy plătit cu un dolar pe zi decât în 194 de ani, iar un șerif într-un secol.

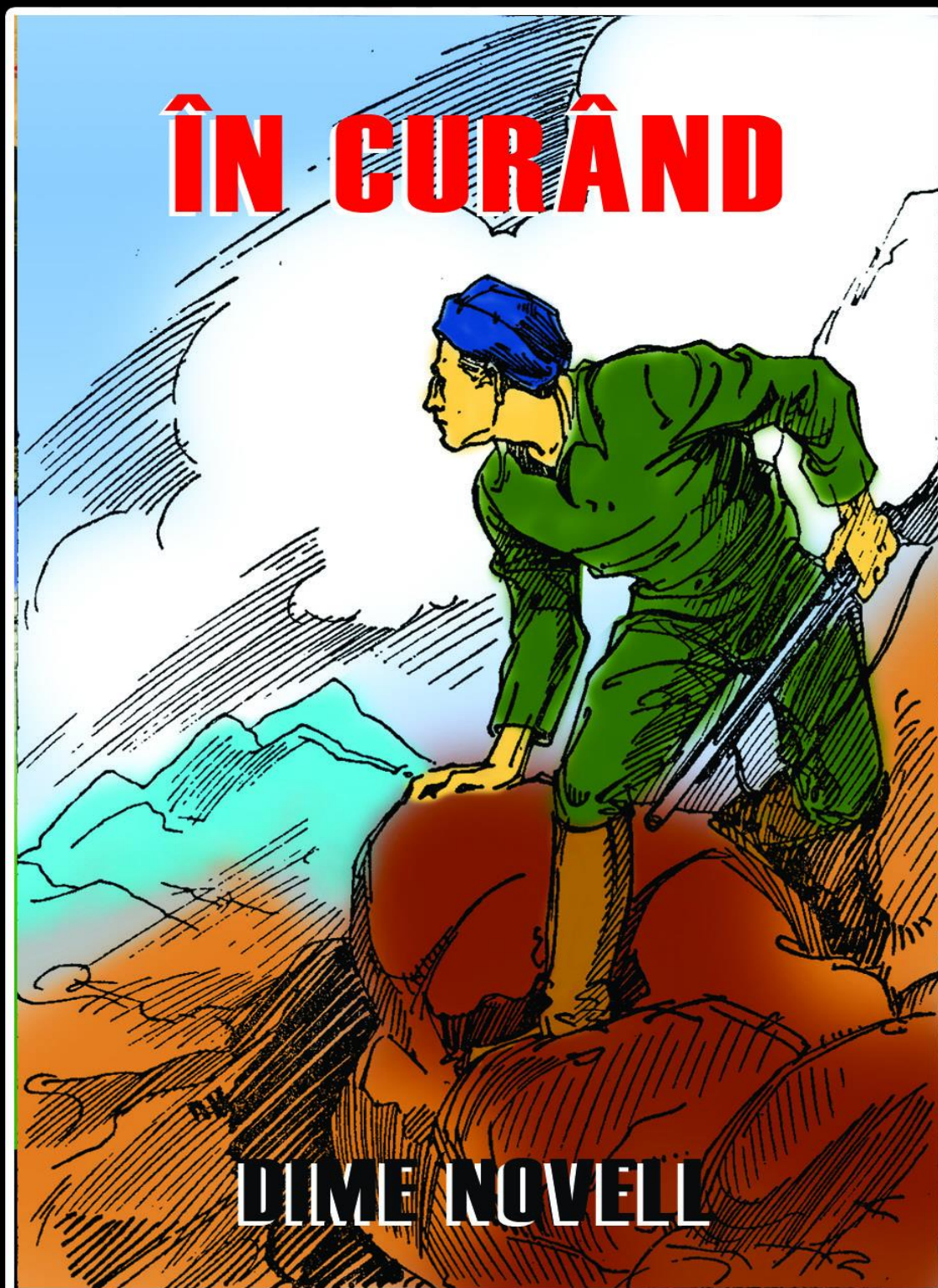
Dar banii în sine nu m-au tentat niciodată. Cu ei îți poți asigura o anumită bunăstare materială, rareori fericirea. Nu sunt rare cazurile când oameni care au câștigat brusc sume mari de bani, le-au pierdut într-un interval scurt de timp, antrenând ruina și prăbușirea. Neputând suporta șocul alții au sfârșit luându-și viața. Cu adevărat fericit m-am simțit doar în clipa când privind în ochii migdalați, de ametist cu peruzea a lui June, mi-am simțit oglindite toate visurile mele...

- SFÂRȘIT -

DIN SERIA
WESTERN

URMĂTORUL NUMĂR

ÎN CURÂND

DIME NOVELL